

Yunino en *kakio*

Romantika romano da PEGGY GADDIS

Unesme publisita januaro 1944
en la journalo *Popular Love*.

Ica tradukuro
Creative Commons 2020 by Brian E. Drake
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 Unported
International

The Oxford Rationalist
56 Albany Street
Oxford, NY 13830 USA
(607) 843-2636
brian.eric.drake@gmail.com

Yunino en *kakio*

**Romantika romano
da
PEGGY GADDIS**

Tradukita da Brian E. Drake

*Pikita da la desestimo di bela nekonocatulo,
“dorlotata, egoista bubetino” Karamela Lansing
abandonas luxozeso por servir sua lando—e
trovas ke amoro marchas apud elu!*

CHAPITRO I

L'OPINIONO DI UN VIRO

KARAMELA LANSING apertis un veluratre blua okulo ed hastoze klozis ol. Sunlumo inundis la luxa satina kurteni di la lit-chambro.

“Forirez,” Karamela murmuris.

“Me regretas, sioro Karamela,” la servistino dicis, “ma exakte to lu ne volas facar.”

“Qua ne volas facar quo?” Karamela itere apertis l'okulo.

“La yunulo. Lu ne foriros.”

“Quo?” L'altra okulo di Karamela apertesis ed el palpebragis en la brilanta lumo. “Viro—hike—en mea lit-chambro?”

“Ne ja, sioro Karamela, ma lu minacas enirar, se vu ne venos a lu.”

Karamela rekte sideskis. Beo desaranjis la perfekta simetreso di elua boko. El pulsus sua fingri tra la famoza karamelea lokli qui

charmante desordinite pendis cirkum la dormo-redigita vizajo.

“Forjetez lu,” el dicis al servistino. “Ed adportez mea frua dejuno.”

“Lu esas tro granda, sioro Karamela,” la servistino lakrimoze protestis. “Ed hodie es libera dio por Higgins.”

“Nu, telefonez al policisti! Per cielo, Martha, ka tu volas ke me irez adinfre e me ipsa forjetez lu? Quon lu volas?”

“Lu esas de jurnalno.”

Karamela pauszis dum glitar ek la lito. La situeso nun diferas. Mem membro dil Lansing-familio ne darfus ofensar la jurnali. Ja esis tro multa babilado pri la fabrikerii di le Lansing e milit-profiti e la mili de homi employata da li. Mala jurnal-artiklo povus esar plu kam desagreabla; ol forsan domajus.

El metis krispa, florizita tafta “kimono” tenita da Martha e nepaciente pektis la blonda lokli. Inklinante su proxim la spegulo, el habile trasis la bela kurvi di sua mola boko per skarlata labio-fardo.

“Ube es ta animalo, Martha?”

“En la libraro, sioro Karamela.”

Martha apertis la pordo e Karamela rapide ekiris e decensis l’eskalero, la tafto

jupo susuris cirkum elua pedo-koli pro la vigoro di elua paso. El grande eniris la libraro ed haltis.

ALTSTATURA YUNULO turnis su de la fenestro ube il regardis la famoza roz-gardeni che Lansing. Il havis frizoza reda hararo e brun okuli ed enorma shultri emfazita da la stranja fakto ke un brakio esis lashizita e portita en sharpo ligita trans la larja pektoro. Ilua vizajo esis magra, kava ye la vangis, qua igis il aspektar tre kapabla e kelke obstinema. Il esis, Karamela surprizite decidis, ya tre bele aspektanta.

“Ka vu volis parolar kun me?” el kurte dicitis.

“Ka vu esas Karmela Lansing?” il questionis egale kurte. Ed ante ke el povis responder, il acideme afirmis per kapsigno. “Yes, komprenende. Me ne juste flatachas. Tamen, la fotografuro ne bone reprezentas vu.”

“Qua fotografuro? E bonvole dicez to quon vu volas. Me esas tre okupata camatine!”

“Vu devas esar okupata,” il dicitis, e tordis sua boko quale se lu gustas ulo desagrabla.

“E pri ulo sat importanta por igar vu obliviar la rendevuo ye non kloki e duimo.”

“Ka rendevuo?” L’okuli di Karamela larje apertesis. “Ho, vu parolas pri la hospitalo.” El kelkete levis la shultri. “Me regretas. Ma me rivenis adheme tre tarde e supozas ke me tro longe dormis.”

La viro adavane movis til la bordo di la longa mahagona tablo e regardis el quale se el esas vermo en salado. To rektigis Karamela ed elua okuli flamifis.

“Vu dormis tro longe!” il nelaute e bitre dicis. “Kompatinda kerlo pecigita da pafado tenegas vua fotografuro per to quo restas de lua manui, e lua kordio vartas por ke vu venez e pinglagez medalio sur lua bandajizita pektoro—e vu dormis tro longe!”

Ilua desestimo, mem plue kam ilua vorti, igis la varma redo acensar la fauco di Karamela. El senkoncie kuntiris la robo til ta fauco.

“Me ne komprenas pro quo me mustas exkuzar me a vu,” el glaciatre dicis. “Me promisis irar al hospitalo, yes. Ma me ne mem konocas la homo.”

“Quale vu konocus lu? Lu ne naskis en vua richa vicineyo. Lu nultempe havis

decanta vestaro o bonega repasto til ke lu rekrutis su a la naval-infantrio ed iris kombatar por ke homi quale vu esez sekura hike! Lu opinionis, ke vu esas la maxim belega kozo quan lu ultempe vidabis ed il tranchis fotografuro di vu ek la jurnalos e portis ol til ke la kugli dil enemiko vundis ol—e lu kun ol.

“Nun lu esas en hospitalo, pafita til hachita karno, e lua guvernierio donas medalio a lu por salvir sis amiki, e lu trovis sat multa kurajo por un desesperanta demando. Lu demandis, ke vu pinglagez ta medalio adsur lu. Vu—ta fotografuro di vu—esas lua nura familio. E nulu en la mondo esis plu felica kam lu kande vu dicis, ke vu venos. Ka vu nun rimemoras?”

La vizajo di Karamela brulis matide rede. Ma furio luktis kontre shamo.

“Me dicis, ke me intencis irar, ma me—”

“Vu dormis tro longe,” il nejentile dicis. “E bon intenci esas bona pavi por voyo a varmega loko. Nu, vua bon intenci aplastis ta yunulo qua adoris vu. Esas mikra plezuro dicar to quon vu esas, ma komencinte ta tasko, me finigos ol.”

“Me ne interesas pri vua opiniononi!” el flagris.

“Ho, certe ne. Ma vu recevós oli, omnakaze. Vu esas tam belega—e tam falsa—kam chipa pupeo. Vu esas meskina e harda ed egoista ed ociema. Vu esas parazito, vu okupas spaco plu bone uzata da viri e mulieri qui facas la laboro e kombato di ca mondo! Vu esas hororinda exemplo, e me dankas cielo ke existas nur kelki simila a vu. Ka me omisis irgo?”

KARAMELA BLANKESKIS. Nur l’okuli flamifis per l’elektrala bluo di brilanta ark-lampo en ta pala vizajo.

“Ka vu tote finis?” el questionis.

“Ecepte ke me pensos pri ulo plusa.”

“Do ekirez!”

Ula parto dil tenseso iris ek ilua vizajo. Il plu laxe sideskis sur la bordo dil tablo e per lua sana manuo fricionis la domajita brakio. Il regardis el de la suprajo di elua brilanta hararo til la rozee fardizita pedfingro-ungli vidita tra l’absurda sandali.

“Se me ne supozus ke vu esas preske unika specimeno, vu igus me odiar la homini,” il konversatre dicis. “Kom jurnalisto, me exploris pri vu.”

“Me flatasas!”

“Vu facas tote nulo por helpar dum ca milito. Milito-filmi tedas vu. La libri pri la lamentinda krulo di nia mondo tedas vu. Vu nultempe donacis mem un guto di sango a la Reda Kruco.” Ilua vizajo brileskis. “Ho, yes, vu ulfoye dansas che un de la plu altranga oficiro-klubi!”

Karamela klozis sua pugni. El savis ke el eroras per disputar, per defensar su, ma el tote ne povis represar su.

“Me donacis du tote provizita furgon-ambulanci a la Reda Kruco, donacis mea automobilo, e kompris milito-obligacioni po mili de dolari!”

“Tala spenso min multe signifikas a vu kam komprar obligaciono po duadek-e-kin dolari signifikas a me,” il pikante dicitis. “L’automobilo esis un del pasinta yari, do vu ne volis esar vidita en ol... Ho, kad ultempe venis aden vua mento to quo eventos a kreuri quale vu se ni perdos ca milito?”

“Ni ne povas perdar,” el automate ed iracoze respondis.

“Ho, ya, ni povas! Havante kelke plu multa stultuli quale vu, ni facile perdos. Ka vu savas to quon me deziras vidar?” il questionis, ed inklinis sua kapo. “Me

deziras vidar vu en uniformo di ATM-ano.*
To esus bona jokajo! Ta yuni esas tante sincera pri helpar sua lando vinkar en ca milito ke vu probable strenus vua tale nomata mento per l'esforco komprenar. Vu surprizesus quante multi de li esas tam bela kam vu—ed uli mem plu bela! Ma li volunte facas la mala laboro, la triviala, detaloza laboro, pro ke li savas, ke singlu de li liberigas soldato por kombato. Li exercas e studias e laboras e sudorifas e renuncas amuzo e bela vesti por kombatar segun sua propra maniero. Ka vu facus lo?"

Il staceskis.

"Pro quo questionar? Tua okuli dicas, ke me es fola. La granda Karamela Lansing metar uniformo, divenar roto-dento en grandega mashino—laborar pri ulo qua ne donas famo e reklamo! Me nur esperas ke tala nociono pri membreskar la ATM nultempe venez aden ta mento!"

Ilua regardo itere trapasis el.

"No, Karamela Lansing havas nur un tasko—igar su tam bela e tam luranta kam posibla. Igar viri kelkete vertijar kande li regardas el, lasar li vidar la mola kurvi di ta

* Membro dil Armeo-Trupo di Mulieri dil Usana armeo de la duesma mondmilito til 1978, kande ol esis amase konjedita (*Angla*: Women's Army Corps (WAC)).

labii e freneziigar li per dursto gustar li...
Ho, to esas bon ideo!”

Il movis tante ne-expektite ke el ne povis haltigar il. Ilua bona brakio cirkumiris el e per vinkanta forteso il tiris el adproxime. El sentis shoko, aplastita an ta harda korpo, sentis la ligno dil lashi presar el. Lore ilua labii forte atingis elua propra.

Un sekundo plu tarde el shancelis de il.

“Quale me dicis,” il abrupte dicis. “Bona por kiso—bona por nulo altra!”

Il pazegis ek la chambro ed el audis la pordo bruisoze klozesar dop il.

CHAPITRO II

RENDEVUO CHE HOSPITALO

EL STACIS apogante su an la tablo, elua genui tante febla, ke li minacis faliar. Elua respiro anhelante ekiris la separata labii. El esis aturdita da la subiteso di to quo eventabis.

El sentis su kontuzita, batita, quale se el natabis admonte kontre forta fluo. La viro abasabis elua superba su-fido, elua tota konvinko ke irge quon el facas esas justa, esas elua privilejo, ed afektas nulu ecepte el ipsa. Se el voluntante afrontas omna konsequo, qua darfas kritikar?

El inhalis longe e profunde, faligis sua vizajo aden sua manui, e tremis. El nultempe askoltabis tala vorti quala ca viro lansabis ye el. Ilua vorti kontuzas e pikas e markizas el, batas elua anno ipsa, ed elua karno.

E konkluze, ta insultanta, nepardonebla kiso! El forte vishis la boko per la dorso dil manuo e tresayis deskovrar ke el ploras. Lakrimi di pura furio e senpova iraco, el dicis a su, e turnis su ed acensis l'eskalero. El esis dankema atingar sua propra chambro sen renkontrar irgu surprizita vidar ke el ploras.

EL SAVIS LA NOMO di ta viro sur qua el devis pinglagir medalio tamatine. Afabla flegistino havanta kalma okuli, qua portis sur la kolumo di sua blanka uniformo un ora stangeto por montrar armeo-rango, konsentis ke el vizitez la soldato Hartley Jones.

Karamela ne havis sat multa experienco pri hospitali ed invalidi por komprenar, ke esas bona kauzo ke ekrano esas pozita cirkum la lito. El nur savis ke la blanka, kadavratra vizajo, lumizita da du brulante obskura okuli, turnita vers el kande el aparis, esis la maxim emociganta de ti quin el vidabis.

La homo tense jacis, regardegis elu, l'okuli larje apertita, astonata. Karamela stacis senmove, charjita per brakiedo de flori e korbo plena de friandaji. El esis

necerta, ponderanta quon dicar, anxioza, pro ke el savas tante poke pri malada homi.

Lore soldato Hartley Jones kelke laxeskis.

“Ha, es nur altra mirajo,” lu murmuris.
“Me sempre imaginas.”

“Me portas a vu ula flori,” Karamela heziteme dicis, e pozis li kom granda fasko adsur la lito. “Ed ula frukti e ... e kozi. E me maxim multe regretas ke me ne povis venar camatine.”

Lua manuo, movante por tushar la flori, tushis la elua. La yunulo tresayis, e l’okuli plularjeskis e la manuo, varmega pro febro e tante magra ke ol semblas esar nur skeleto, forte klozis su cirkum la elua.

“Ho me—vu es *reala!*” lu susurante dicis.
“Vu *ya* es hike!”

“Nu, komprenende,” replikis Karamela, e pozis l’altra manuo adsur la lua.

La flegistino diskrete stacis ye la pedo dil lito, kurioze regardis Karamela.

L’okuli dil yunulo nun flamifis ed esis poka koloro en lua vangi. Lua una manuo—elua kordio tordesis kande el remarkis la vakua maniko di la pijamo-vestono nete faldita e pinglagita per sekur-pinglo sur granda amaso de bandaji ye la shultro—forte tenis elua manuo.

“Ho! Nur pensez! Me hike, e vu kun me! Ton me olime revis, ma me nultempe expektis ke ol realigesos. Ne mem kande li dicis camatine ke vu venos por pinglagar mea medalio, me ne kredis. Ma kande vu ne venis—nu, ha, me sentis sat male. Ma nun esas bonega! Vu—vu es tante bela. Me ne savis ke vu es—tante bela—”

Karamela sentis lakrimi dop elua palpebri. El regardetis la flegistino.

“Kad il devas tante multe parolar?” el anxioze questionis.

La flegistino, ne vidita da Hartley Jones, mikre gestis. Ta gesto dicis a Karamela, ke ne importas sive lu parolas, sive ne. E dum ke la tota signifiko di ta signo, la kompreno di ol frapis Karamela, el sentis quaze korpala shoko.

Dum instanto el apene respiris.

“Ka vu restos, kurtatempe?”

Esis tante patetika pledo en lua voco ke Karamela komprenis, ke lu ulmaniere sentas lo vera. Lu kelke timis—lu, qua afrontabis morto ed igabis ol retroe pasar. Lu esis terorinde solitara e kelke timis. Lu volis, ke el esez kun lu.

El sideskis apud la lito, kovris lua manuo per elua propra, e varme ridetis.

“Certe me restos,” el dicis. “Tam longe kam vu volas.”

Lu kelke ridetis pro lo. “To inkluzas multa teritorio, sioro Lansing.”

“Me nomesas Karamela,” el rapide dicis. “Tale mea amiki nomizas me.”

“Me savas,” lu avide dicis. “Me lektis pri vu. Me havis vua fotografuro kun me omnaloke. Me pretextis al altra kerli, ke vu es mea amorantino. Ka vu desaprobas?”

“Ka desaprobas?” el rapide e simple dicis. “Me flatesas, Hartley. To esis tre dolca.”

Lu lore jacis senmove, semblante kontenta nur por tenar elua manuo. Unfoye lu ridetis ye el, rideto tante radiantanta, tante brilanta, ke ol donis fiktiva semblo di vivo a ta magra, kadavratra vizajo.

Pro subita emoco, el inklinis su e kisis lu.

Lu anhelis, e lua manuo klemis la elua.

“Danko—ho, *danko!*” lu rauke dicis pos instanto.

El ridetis e ne audacis responder, timante ke la minacanta lakrimi vinkez el. Kelke plu tarde, lu dormeskis.

La flegistino venis per pedi tam nelauta kam la pedi di kato, stacis apud el, e pozis fingro adsur lua pulso, regardis la ne-ornita, praktikala karp-horlojo.

Lore el regardis Karamela.

“Vu darfas irar, sioro Lansing,” el nelaute sursuris. “Esas nulo plusa quan vu povas facar por lu. Vu felicigis lu plu multe kam lu audacis revar. To esas—esas bon ekiro.”

Karamela palpebragis.

“Ka bona ekiro?” el questionis, ne komprenante. “Por me?”

La flegistino negis per kapsigno e ridetis mikra, trista rideto.

“Por lu, sioro Lansing,” el milde dicis. “Nula viro povus demandar plu multo kam ekirar sur la maxim granda e maxim perfekta ondo di feliceso konocata. To kompensis lua decepto camatine.”

“Me tante multe regretas pri ca matino! Me—me ne komprenis.” La voco di Taffy barbuliis, lore el adinfre regardis la pacoza vizajo dil dormantulo. Elua kordio dolorante mispazis, ed el regardis la flegistino kun shokita hororo. “Ka vu volas dicar ke lu—ke lu ne—risaneskos?”

La flegistino negis per kapsigno, ed esis tristeso en elua obskura, fatigita okuli qua dicis, ke el nultempe kustumas su a tala eventi, nultempe kustumos su, dum la tota vivo.

“Lu havas nula chanco. Lu duros nur dum kelka hori. Lu probable nultempe rikonceskos. Ne tante perturbesez, sioro Lansing. Vu facis omno posibla por lu.” La flegistino rapide chanjis la voco-tono dum ke Karamela krulis. Pozante brakio cirkum el, el duktis el aden la koridoro. “Nun irez adheme—e ne obliviez lu. Nur memorez lu kom simbolo di omna altra centi de mili de bona yunuli tra la mondo qua kombatas tam forte kam posible por ni amba!”

“Me memoros,” dicis Karamela, luktante por vinkar su. “Me memoros. E danko pro esar—vu esas tante—decanta a me.”

EL SIDIS longatempe en l’automobilo ante ke el dominacis su por riskar veturirar adheme. E kande el eniris la domo, el trovis Mimi, elua stifa matro, en un de lua nerara malhumori.

Mimi evis nur kelka plu multa yari kam Karamela. Plu multa yari, tamen, kam Mimi konfesus mem sub la maxim doloriganta tormento. Ma li evis sat proxime por esar la maxim intima amiki—o maxim bitra enemiki.

Nek l’una nek l’altra tro multe suciis celar la fakto, ke li esas enemiki.

Karamela apene askoltis la naraco di Mimi pri irge qua insultego esis facita kontre lu. Ol relatis ula dineo-invitulo qua, un horo ante dineo, telefonabis por dicar ke lu ne povas asistar. Evidente certa nombro de gastis bezonesas e ta falio disequilibrigas la tablo e Mimi iracas.

“Ne importas, Mimi,” Karamela fatigite dicis. “Me dineos en mea propra chambro e tua tablo bone equilibros.”

L’okuli di Mimi brilis ed el anxioze regardis Karamela.

“Ho, tu ne devas facar lo,” el komencis tepida protesto.

“Me preferas lo. Me havas kap-doloro, me ne havas humoro por partio.”

Karamela preterpasis lu ed acensis l’eskalero.

MIMI REGARDIS EL IRAR, e kontenta ekspresuro esis en l’okuli, quale to di hungranta katyuno avan boledo de kremo.

Mimi furioze ofensesis ke la Lansing-proprietaji esas legacajo por Karamela, ne por lu.

To esis pro ke la Lansing-proprietaji esabis la Kurtis-proprietaji . Karmela Kurtis mariajis su kun charmanta ma tote

senvalora viro nomizita Lansing, e to preske ruptabis la kordio di elua patro. Havante nul altra filio, l'oldulo esperabis ke lua filiino mariajez su kun viro qua meritas direktar la multa komerci ed aferi di la Kurtis-fabrikerii.

Balde pos la mariajo lu facis testamento per qua la proprietaji venez a lua filiino kom trusto por irga filii di el. El e la spozulo havez nur la revenuo. Do Mimi, la stifa matro di Karamela, dependis de Karamela por omno ecepte to quon el konsideris kom meskina revenuo de ula acioni. El odiis Karamela ed ofensesis pro to, tam multe kam el envidiis la fresha beleso e yuneso di Karamela.

Ma lu esis tro saja necelate disputar kun Karamela.

Yen l'atmosfero en qua Karamela, di qua la matro mortabis kande el evis ok yari, edukesis. Esis nula surprizo ke Karamela matureskis kun sento di su-importeso qua semblis a multi esar arogemeso.

CHAPITRO III

EN L'ARMEO

Karamela manjis sua kustumala deĵuneto, oranĵ-suko, rostita pano e kafeo, pos preske sendorma nokto, kande Martha eniris, l'okuli larĝa, ecitita.

“Lu itere es hike, sioro Karamela—ta sioro Judson.”

Karamela regardis adsupre de la kafeo, la fronto perplexe frunsita.

“Qua es sioro Judson?”

“Ta granda junulo qua vizitis hiero matine,” Martha aŭde dicis. “Sioro Kendall Judson, es lu—e lu dicas, ke lu mustas parolar kun vu.”

Karamela ripozis sua taso per mikra *klak* qua preske danĝerigis la frajila porcelano. Stranje, elua manui kelke tremis. Ma to, kompreneble, esis pro ke el ne dormabis dum la tota nokto, nekapabla forigar la memorajo pri soldato Hartley Jones ek la

mento. O kad esis Kendall Judson qua vigilantis elu?

“Higgins asistas hodie, sioro Karamela,” avide sugestis Martha. “Ka me igez lu forjetar sioro Judson?”

Karamela ironioze ridetis pro rimemorar la dika veturisto havanta larja shultri qua olime esis profesionala boxisto.

“Kandide, Martha, me ne opinionas ke Higgins povas facar lo!” Karamela konfesis. “E se lu falius, to donus a lu sento di inferioreso. No, me kunparolos ica sioro Judson.”

El stacekis e regardetis sua reflektio en la spegulo. El esis vestizita por l’urbo, elegante, nete, bele en taliata linjo e mikra, rebordizita chapelo.

“Nu, ilua nomo esas Kendall Judson,” el dicis a su dum decensar l’eskalero.

Kendall vartis el en la salono, retroe ed adavane pazis, un manuo en posho. L’altra, kompreneble, esis en la sharpo.

Il jiris kande el eniris. Dum instanto il restis tacanta, regardis el quale se ta vidajo, tam kalma e fresha e delikata kam rozea roz-burjono, forte frapas ilu. Lore ilua mandibulo tenseskis ed ilua okuli frosteskis.

“Bona matino, sioro Judson.” Karamela unesme parolis, per tono rezolveme acerba. “Ne esas posibla ke vu hiero omisis irgo dicenda, ka ne?”

“Soldato Hartley Jones mortis kelka minuti pos noktomezo,” Kendall nelaute dicitis.

Karamela anhelis ed elua manui forte klemis. El esis preparata, plu o min multe, por ta novajo, pro ke la flegistino esabis certa. Ma ol venis kom frapo preske korpale. Dum instanto el stacis tote senmove, pose el koncieskis ke l’okuli di Kendall regardas elu, harda, kolda, akuzanta.

“Esabus granda jeno por vu irar adibe e pinglagar ta precoza medalio, kompreneble —ma ka vu ne deziras, ke vu facabus lo?” lu nelaute demandis.

Karamela profunde respiris. Do, il ne savas ke el ya irabis al hospitalo. Nu, el joyis ke il ne savas. Il semblis tante juar desprizar e desestimar elu, ke esus domajo ne permisar ta joyo durar.

El levis la shultri, kelke abasis la kapo, e fingis adjustigar la chera ganti plu elegante.

“Ho, nu—me ne komprenas quale pinglagar lua medalio grande chanjus la situeso. Omnakaze, lu ganis la medalio, ka

ne?” El sucesis dicar lo sen tremo en la voco.

“Vu—vu egoista, dorlotata, arogema, senvalora—” il violentoze diceskis.

To kurajigis el quale sprico de kolda aquo en la vizajo. El esis preske sensucia dum dicar:

“Ho, sioro Judson, vu dicis to omna hiero. Se vu ne havas nova insulti, me regretas, ma me mustas hastar. Vu pardonez me?”

El turnis su ed ekmarchis, livis il stacar tote senmove, regardegante el per okuli qui flamifis en la blanka, petrigita vizajo....

ESIS POSDIMEZO kande el rivenis a la granda, quadratra domo ek krema briki situata en la mezo di du hektari di kustoze plantacita gazoni qua esas la domo di le Lansing.

El havis stranja, vakua sento dum garar l’automobilo ed acensar la perono til la domo. El ne regretis to quon el facabis. Ma el forsan kelke timis. Forsan el ne juos esar ATM-ano.

El agabis tre impulsive per kapavane hastar e rekrutar su al Armeo-Trupo di Mulieri, nur pro ke mortanta soldato forte tenabis elua manuo ed aspektabis quale se omna trezori dil mondo esas le lua nur pro

ke el kisis lu. Ma to ya *esis* la kauzo ke el rekrutis su al ATM. El *esis* fiero pro ta vorto “rekrutar,” pro ke, ne tro longe ante lore, la justa vorto esabis “membreskar.”

“Pro ke,” explikis l’agreabla ed amikala homino weranta neta olivea uniformo dop la skribtablo en la Rekrut-kontoro, “kande ni komencis kom auxiliara trupo, ni servis *kun* l’Armeo. Nun ni esas *en* l’Armeo, de pos l’adopto di lego da la Kongreso qua igas ni esar integrala parto dil Armeo. Pro to ni omisas l’altra ‘A’, por ‘auxiliara’.”

Do, Karamela duris pensar, el rekrutis su al ATM. El subisis exameno pri mental alerteso, subisis exameno korpala. El plenigis multa formularii, respondizis a multa e fatiganta questioni. El lore vartis komando prizentar su ye l’Exerceyo. Ton omna, el ferme dicis a su, el facabis pro ke ulaloke en la Pacifiko, soldato pinglagis elua fotografuro an sua tendo, o portabis ol super sua kordio, e felice mortabis pro ke el kisis lu.

El *ne* facabis lo pro ke altstatura yunulo havanta bruna okuli e reda hararo dicabis, ke el esas tote senvalora! Kendall Judson tote ne influis elua decido rekrutar su al ATM. El *esis* tante certa, tante emfazanta

pri to, ke ulfoye l'emfazo ipsa kelke timigis elu.

Ho, esus bonajo deskovrar, ke la pikanta insulti di Kendall Judson igis el ulmaniere chanjar sua vivmaniero! Ho, ya bonajo!

EL NE INFORMIS MIMI pri to quon el facis til ke el recevis komando prizentar su al komandanto dil Triesma Exerceyo, ye Fuorto Oglethorpe, Georgia. El sidis e regardis la komand-dokumento dum longa minuto, e dum un instanto paniko vinkis elu. El esis terorigita da to quon el facis.

L'unesma pensajo esis komfortiganta, "Ho, me evitos lo. Me ne mustas irar. E se li esos desagreabla—nu, pro quo le Lansing havas bona advokataro se ne por helpar me de tempo a tempo? Mem se me ya membreskis al Armeo."

Ma kande l'unesma eciteso e paniko desaparís, el shamis pro ta pensajo. Nulu demandabis ke el rekrutez su al ATM. To esabis elua propra nociono. Ed ecepte ke el esas tam poltrona e tam mola e tam senvalora kam Kendall Judson dicis, el ne dezirez evitar ol.

“Dum la duro e plusa sis monati” el rekrutabis su! E nun la komandanto demandas ke el prizentez su.

Kande el informis Mimi, la stifa matro regardis el quale se el opinionas, ke Karamela tote dementeskis.

“Tu facis quo?” el anhelis.

“Rekrutis me al ATM,” Karamela koncize respondis. “Me mustas prizentar me al komandanto mardie matine, do me komencos pakigar. Me ne esas certa pri to quon me bezonos, ma me igos Martha pakigar du valizi e pos ke me arivos me saveskos to quon me bezonos, e tu povas sendar kesto. Forsan du kesti.”

MIMI PALPEBRAGIS pro tota astoneso.

“Karamela, me tote ne komprenas to quon tu dicas,” el protestis. “Adube tu iras? E pro quo? Quante longe?”

“Adube? A Fuorto Oglethorpe en la nordo di Georgia, por lernar quale esar soldatino. Quante longe? Dum la duro dil milito—e plusa sis monati.”

Karamela kurte e rezolveme parolis, e sentis sua humoro kelke lejeresar. Nam ol esas aventuro, e se altra yunini povas donar omna lia tempo a sua lando dum la duro, el

supozis ke el anke povas facar lo. Se l'ATM restabus auxiliara, el kompreneble povus demisionar su se el enoyeskus. Ma nun ... Nu, el esas nun en l'Armeo.

Mimi regardegis el, la boko beanta, tote astonata e nekredanta.

“Karamela!” el frenezioze klamis. “Tu nultempe toleros ol! Ha, Karamela, me vidis filmi—novaj-filmi e tala kozi. Li *laboras*—ed—ed exercas. Marchas dum hori e plusa hori. Karamela, tu es dementa!”

Se Karamela bezonis irgo por fortigar rezolvo, la sugesto di opozo en la voco di Mimi suficis.

“Do tu anke opinionas ke me esas mola e poltrona ed ociema e senvalora, ka ne?” el iracoze flagris, aturdante Mimi. “Nu, me pruvos me a tu! Me pruvos a vi *amba* quon me povas tolerar!”

Ma Mimi ne esis tro aturdita ne komprenar ta trahizanta vorteto, ed el triumfante kriis.

“Kad *amba*, Karamela? Do, tu *ya* komplotas irgo!”

Ma Karamela turnabis su e marchis, preske kuris, ek la chambro. Mimi longe regardegis pos ke el ekiris. Lore subite la ronda, graseta vizajo di Mimi esis tushata

da malicoza rideto. El larje extensis sua
graseta brakii per gesto qua montras la joyo
ke el balde havos la domo nur por su—el
esos la sendubita mastrino di la domeno.

CHAPITRO IV

“LI NE ACCEPTOS VU”

ASTONESO, quale montrita da Mimi, esis la reakto di l’amiko-bando di Karamela kande li saveskis la novajo.

Yunini qui esabis debutantini kun Karamela, qui esabis membri dil bando de pos la gimnazio, desaparabis de pos ke Pearl Harbor esis atakita. Uli laboris en municiono- ed aviono-fabrikerii. Du o tri de li studiis en skolo por flegisti. Du de li divenabis MAVUS-ani.* Ma Karamela esis l’unesma de ta elita—segun lia propra opinioni, omnakaze—grupeto qua rekrutis su al ATM. Pro to li regardis el kun ula perturbeso.

*Mulieri Aceptita kom Volutarii por Urjanta Servo dil Usana rezerv-navaro, kreiita dum la duesma mondmilito (“Women Accepted for Volunteer Emergency Service (WAVES)”).

“Karamela, karino, tu ne prizos ol!” protestis Jean Stevens, qua havis infantatra vizajo e granda okuli. “Werar uniformi—marchar kilometri. Laborar pri omna sorto de tedanta ed enoyiganta taski! Karamela, tu *maladeskos!*”

“Me ne konkordas,” lente dicis un de la yunuli, Bill. “Me opinionas, ke Karamela kapablesos tolerar ol. El ne esas mala sorto.”

Kandide, lu esabis tante felica kande la konskriptantaro refuzis lu, ke lu celebris per havar partio.

Li dineis e dansis en la maxim granda hotelo dil urbo e Karamela cirkumiris la dans-salono en la brakii di Bill Powers kande el vidis Kendall Judson regardanta elu. El rapide forregardis, e pezoze fulis la pedo di Bill.

“Aye!” Bill kriis. “Per omno bona, tu ne ja weras armeo-boti, mea amorato. Quo esas per l’extremaji pedal?”

“Me regretas, Bill,” Karamela ekuzis su, e strabe vidis ke Kendall Judson pluproximeskas, rezolvema brileto en lua okuli. “Ne permisez ca kreuro interrompez ni,” el rapide ed aparte imperis jus kande Kendall atingis li.

“Saluto.” Kendall salutis Karamela quale se li esas la maxim intima amiki. Ed a Bill lu sensucie dicis, “Ka me darfas interruptar?”

“Fakte, no,” Bill rigide dicis.

Kendall regardegis lu.

“Ne esez jentilacho, Bill,” Karamela audis su sensucie dicar.

Dum ke la boko di Bill beis, el glitis ek lua brakii ed aden la brakii di Kendall, e komprenis, ke el esas grandega folino. Nam el totkordie odias ca homo. Pro to omnafoye vidante ilu elua kordio bategas quale milit-tamburo, kompreneble. Ya esas nula motivo posibla por tolerar ilua prezenteso. Vico lo, el lore preske joyis pri ta prezenteso.

“Nu, vu membreskis l’ATM!” dicis Kendall kande lia movado fiteskis l’una a l’altra e li gracioze dansis.

Karamela iriteme regardis ilu.

“Quale vu saveskis lo?” el questionis.

Kendall ironioze ridetis.

“Ho, me esas jurnalisto,” il dicis. “E vu esas valoranta temo por la jurnali. Homi parias tra l’urbo ke vu ne travivos la procedo-staciono.”

“Procedo-staciono,” el nekomprenante repetis.

Il itere ironioze ridetis.

“Ka vu nultempe audis pri ol?” Il evidente ne surprizesis da elua nesavo. “To esas loko ube beleta e lanugatra trivialaji quale vu chanjesas aden kombatanta ATM-ani.”

“E quale vu parias pri la posibleso ke me travivos la procedo-staciono?” el questionis, pos sat bone dominacir furio por esar kapabla parolar sen montrar tremo en la voco.

“Ho, me nultempe parias pri certaji,” il respondis.

Elua kordio mikre tresayis.

“Do vu *ya* opinionas, ke me povas sucesar.” El surprizesis komprenar quante ta komplezis ad elu.

“Me tante opinionas, ke vu ne sucesos,” il kandidate respondis.

REDA FURIO boliis en el dum instanto til ke el dominacis la preske nedomtebla deziro divenar megero e forte frapar ilu.

“Ma mem l’esforco enirar l’ATM plubonigos vu,” il pluse dicis per ta furiiganta kalmeso, dum ke el luktis por ne iracoze parolar. “Quankam vu savas, ke vua beleta vangi esos frapetita, ka ne?”

“Ka yes?” el sucesis dicar tra grincita denti.

“Komprenende. Ma me supozas lo esar un de la kauzi pro quo vu esas tante dorlotata, egoista bubacho. On ne sat forte od sat ofte frapetis ta bela vangis.”

Karamela haltis ye la bordo dil dansalono e glitis ek la kurvo di ilua brakio. Elua okuli fulminis pro furio e senpova iraco.

“Me tote ne komprenas pro quo vu plu longe atencez me,” el frostigante dicis. “Esas evidenta ke vu paruzis omna insulti e nun repetas vua limitizita vortaro. Semblas fola itere renkontrar, ka vu ne konkordas? Future, nur restez ek mea voyo!”

El turnis su e formarchis, kapo alte pozita, korpo rigida por ke ol ne tremez. Tala furio plenigis elua kordio, ke ol preske blindigis el per flagranta cintili. El pazis ad elua tablo.

Bill staceskis e venis renkontrar elu. Lua okuli esis obskura pro iraco.

“Pro quo vu dicis ke me forigez ta homo kande lu volas dansar kun vu,” lu questionis, “ma foligis me per irar kun lu?”

“Me volas irar adheme,” el dicis, e ne atencis lua protesto.

“Tote bona ideo,” Bill severe replikis.

Elua automobilo esis en l’extera gareyo ed atinginte ol, el glitis addop la guvernilo.

“Vu ne bezonas duktar me adheme,” el sensucie dicis. “Esas ankore frua e la partio jus komencis. Me havas kap-doloro, e mustas pakigar. Do ni adiez. Ka ne?”

Bill hezitis.

“Ka vu intencas durar ca afero pri l’Armeo?” lu severe questionis.

El kolde regardis lu, rimemoris ke Bill uzabis omna influi posibla por esar refuzata da la konskriptantaro. El rimemoris la granda alejo di Bill kande lu anuncis su esar deklarata nekareebla por la kemio-fabrikerio qua employas lu, e lua kandideso pri konfesar ta alejo e joyo.

Ulmaniere, el deskovris ke el ne advere prizas Bill. To esis kelke stranja: til ke Kendall Judson—e soldato Hartley Jones—enirabis elua vivo, el esabis sat certa ke el eventuale mariajos su kun Bill.

“Ka nu?” L’abrupta voco di Bill interruptis elua pensado.

“Yes, Bill, me intencas lo,” el kalme dicis. “Me havas stranja opiniono ke forsan—nu, *forsan* me esos bona soldato.”

“Sensencajo!” iraceme kriis Bill. “Vu, soldato? Komprenuz, anjel-yunino, ico esas milito—ne komika opero.”

Karamela regardegis lu per larja okuli.

“Nu, imaginez! *Vu* komprenas lo!” el astonate dicis, e forveturis ante ke lu rekuperis su de la piko di ta vorti.

Atinginte hemo, el livis l’automobilo en la vetur-voyeto, sensucie supozante ke unu de la servisti duktos ol al gareyo. El eniris la domo ed audis la nelauta murmurado di voci en la saloneto ultre la libraro, de qua venis mola, flava lumo.

Elua labii tordesis. Mimi evidente gastigas ul amoranto. Dum instanto Karamela hezitis. Kad el devas enirar ed iracigar Mimi? Nu, to semblis kelka pueratra, do el iris adsupre a sua propra chambri.

LA MONTETO DI VALIZI en la vesto-chambro, pronta por la taxio matine, frapis elu. Ol realigis la departo. Til lore el ne advere sentis ke el livos—“dum la duro dil milito, e plusa sis monati.” Ta pensajo perturbis elu.

Lore el rimemoris la vizajo di Kendall Judson, ilua okuli qui ridas e mokas elu, ilua kalma, kandida, insolenta certeso ke el esas

tro mola, tro poltrona por l'ATM. Lu semblis esar tote certa ke l'ATM ne volos aceptar elu. Elua boko klozis kun klikto.

El pruvos su ad ilu, el furioze juris. El pruvos su ad ilu, ed ad omni tra l'urbo qua parias, ke el ne sucesos! Nu, l'ATM joyoze aceptos elu! El—el—nu, el *koaktos* li joyoze aceptar elu! Til lore nulu faliabis joyar pri la prezenteso di sioro Karmela Lansing, la famoza belino e heredantino dil enorma Lansing-fabrikerii.

El redeskis pro ta pensajo. Nu... ne famoza belino, kompreneble. El esas idioto. Ma adminime, homi ne semblis jenita per regardar elu. Ed el havis sat multa su-fido por esar certa, ke el igos su bone aceptata da trupo quan Kendall Judson tante multe estimas!

El gestis per la manuo ye la bagaj-amaso e tushis sua fingri a la temporo kom jokanta manualuto.

“Oke, ATM-ani, yen, me venas,” el laute dicitis.

Malgre l'esforci di Martha, Karamela dormis tro longe, e matine, kande el esis pronta departar, la treno ja forirabis. El sensucie levis la shultri, imperis ke la bagaji esez pakigita aden l'automobilo.

Mimi ne ja vekis e Karamela ne jenis su per vekigar lu ed adiar. Nur Martha e Higgins adiiis elu, e nur Martha semblis opinionar, ke esas okaziono por lakrimi. Ma Martha konocabis Karamela dum elua tota vivo, esabis la servistino di la matro e la gardistino di Karamela; do Martha esis advere l'unika homo en la domo quan Karamela afecionis.

Impulseme, el embracis Martha e kisis lua vango.

“Ne plorez, Martha,” el dicis. “Li ne permisos me portar fusilo ed enirar batalio. Me batalios hike, e probable mea maxim mala vunduro esos veziketigita pedi pro tro multa marchado.”

Martha sniflis ed humide ridetis.

“Me esperas lo, sioro Karamela. Se vu bezonas me, nur informez me e me quik venos. Vu nultempe sutis butono dum vua tota vivo, e l'uniformi di soldati havas granda quanto de butoni.”

Karamela ridis. “Me ulmaniere ne supozas, ke ATM-ano permisesas venigar sua servistino al kampeyo. Ma se yes, me venigos tu.”

Lore el foriris, turnis sua kapo ye la strado por manusignar a li ante enirar la

choseo e veturirar vers la nebuloze blua monti adnorde. Ibe esis la Triesma ATM-Exerceyo—e tote nova vivo por Karamela Lansing.

Ye la fundo di elua mento, por konsolacar el dum paniko, esis la ne-agnoskata pensajo ke elua impulsiva gesto esis la nura gesto posibla. Partale, el esis sat honesta tamatine konfesar, pro la nepardonebla vorti dicita da Kendall Judson. Partale pro soldato Hartley Jones, e la horo spensita apud lua lito en la hospitalo.

Omnakaze, to esas aventuro ed el esis avida por ol e juos ol—se posible. E se to ne esos posibla—nu, forsan esas ula maniero per qua la specala e kustoza advokataro servanta la Lansing-proprietaji povas salvar elu, mem esante en l'Armeo.

CHAPITRO V

L'EXERCEYO

ESIS GLORIOZA MATINO en mayo. La vizajo dil mondo esabis lavata da printempala pluvo e polisita da briska vento. Karamela sentis su marveloze libera e vivoza. El kelke kantis dum veturirar, trairis urbeti e vilaji per rapideso e sensuciemeso qua igis urbani saltar por salvar su e pose regardachar dop el.

El eniris regiono markizita da petra e bronza insigni pri la Batalio di Chickamauga ed interesate haltis tempope por lektar una od altra de li. El esforcis imaginar imajo dil batalio, un de la maxim grava di la Milito inter la Stati. El sentis quaze ke Scarlett O'Hara e Rhett Butler devas asistar, e ridetis pro ta pensajo.

El tandem atingis la fuorto, neta e brilanta en la sunlumo di dimezo. Neta blanka graviizita voyeti extensis su

omnadirecione. Soldati e plusa soldati e mem plusa soldati. Yunini en kakio—ATM-ani, el dicis a su, tresayigita, ed atenceme regardis li.

Li venis en grupi, ridante, babilante, aspektis eleganta e neta en lia uniformi, lia segunmoda kasqueti. El vidis ke li habile salutas per la manuo kande li renkontras oficiri, sive homuli sive homini. El vidis kelka flegistini en blanka uniformi werante blua manteleti an la shultri. Ma el decidis, ke esas evidente centi de ATM-ani ed elti, kompreneble, maxim multe interesis elu.

Siflilo akute sonis. La trafik-lumsignalgo verdeskis ed el duktis l'automobilo addop olivea automobilo en qua sidas du mezevoza, kelke impresiva oficiri, e gracila, nete uniformizita ATM-ano dop la guvernilo. L'olivea automobilo turnesis adsinistre tra l'enir-pordego, e Karamela quik sequis en sua kremea automobilo.

Subite itere sonis siflilo. El audis klamo e voco advokis:

“He, vu—en la blank automobilo!” Lore soldato saltis adsur la pordo-solio dil automobilo e severe dicis, “Garez adlatere. Per Deo, adube vu supozas veturirar?”

L'olivea automobilo desaparís alonge stradeto bordizita da anciena du-etaja domi ek briki. Evidente olti esas oficir-lojeyi, e tam evidente li esis konstruktita dum l'unesma mond-milito, e tote kontrastas la blanke farbizita kazerni qui omnaloke semblas sprosifar quale fungi.

Karamela akute regardis la soldato sur la pordo-sulio. Lu esis min alta kam 1,8 metri, havis larja shultri, ed esis tam bruna kam lua uniformo. Lu regardis el per okuli obskura e severa.

“Adube me iras?” el kurte respondis. “Al Komandanto, kompreneble.”

La soldato aspektis necerte.

“Ho—ka vu esas parento di lu, forsan?” lu sugestis.

El ridis. “Ho, tote ne! Me esos ATM-ano. La komando esis prizentar me a la Komandanto e me supozis, ke ta avana automobilo duktez me adibe.”

La soldato kelke laxeskis. Lu mem ridetis, lua blanka denti flagris en la glata bruneso di lua bele aspektanta vizajo.

“Ho, do, vu divenos ATM-ano, e vu intruzos vu a la lojeyo dil Komandanto por dicar lo a lu! Fratino, vu subisos advera leciono!”

Lu preske murmuris lo, esis mem kelka kompato en lua voco-tono. Lore lu divenis tote aferatra.

“Vu devis arivir per la treno kun la grupo de vua rekrut-regiono, ube vu esabus renkontrita da autobuso e multa instrukcioni. Tamen, esante hike, irez al acepteyo. Me duktos vu.”

LU ENIRIS L’AUTOMOBILLO apud el ed el retroe veturiris, turnis su, e veturiris alonge la voyo per qua el venabis. Ibe neta petra insigno ye kruc-voyo dicis:

TRIESMA ATM-EXERCEYO

El turnis sua automobilo e veturiris alonge arbor-ombrizita voyo blanka en la sunlumo. La soldato duktis el a gareyo ube esis sat multa spaco por sis automobili. Ulte la gar-loki por civili el vidis afishi: “Reservata por lietnanto McLendon,” “Reservata por kapitano Hovey,” “Reservata por lietnanto Barton,” e tale pluse.

Ulte la gareyo esis “kompanio-strado” bordizita da rango pos rango di neta, nove farbizita, blanka, kazernatra edifici. Esis mikra gard-domo ye un extremajo dil

strado, ed hike stacis du homini weranta neta kakia jupi e rebordizita kasqueti. Sur la brakio singlu portis rubando markizita “MP”*.

La soldato gestis vers la du MP-ani e dicis:

“Oke, fratino, de nun vu iros sole. Elti dicos a vu adube irar e quon facar.”

Karamela hezitis. “Me—ha—ka me eroris per veturirar al lojeyo dil Komandanto?”

La soldato ridetis. “Me timas, yes—se vu atingabus lua lojeyo. Ma vu ne povus facar lo. Vu ne havas pas-permiso.”

“Danko por ne permisar me esar tota folo,” Karamela dicis.

“Me joyas helpir,” replikis la soldato, e lu ekiris l’automobilo. “Me nomesas Jerry Marlowe—soldato di l’unesma rango. Se me povos helpar ... Ma me vidus vu. La PK* havas la maxim bona sodo-drinkaji en ca kampeyo. Nula repasto es kompleta sen ol. Vu esos ibe—anke me.”

Lu alerte salutis el per la manuo, ridetis, e foriris.

*Militala Policistaro.

*Posteno-kambieyo, armeo-butiko por soldati.

Karamela profunde respiris, glitis ek l'automobilo, e marchis al pordego ube stacis la du MP-ani.

“Me deziras vizitar la Komandanto,” el nelaute dicis.

“Pri qua afero?” kurte questionis un MP-ano—el esis kurtstatura, graseta, loklizita, ed havis amikala rideto. “Bonvole donez vua pas-permisio.”

Karamela prizentis sua dokumenti e la MP-ani tresayis.

“Ho, ma vu devis venir kun la grupo del urbeto, al Acepteyo,” el protestis.

“Me faliis la treno, do veturiris,” respondis Karamela, ed indikis la kremea automobilo.

La MP-ani semblis mem plu tresayigita.

“Me venigos ulu duktar vu al Acepteyo dum ke vu queras vua valizo,” el dicis.

Karamela dankis el ed iris al automobilo. El luktis por ekprenar la valizi, nete pakigita aden la bagajuyo da Higgins per lua ne-imitebla habilesa, kande yunino weranta ATM-uniformo pluproximeskis e ridetis.

“Ka me darfas helpar?” el dicis. “On dicas, ke vu serchas l'Acepteyo.”

“Danko. Nun me esforcas ekprenar ta valizi e li ne volas venar.” Karamela varmeskis e redeskis pro la nekustumala tasko.

La ATM-ano—el ne esis oficiro, el portis nula insigno sur la kolumo—aspektis tresayigite.

“Per cielo!” el anhelis. “Quon vu intencas facar per to omna! *E* ta automobilo?”

KARAMELA regardis elu.

“Ma olci esas mea vesti—personalaji. Mea kesti venos plu tarde.”

“Ho, komprenuz!” La ATM-ano kompatis elu. “Vu nun esas en l’Armeo. Vu weros uniformo provizita. De nun vu portos vua propra valizo omnaloke, do vu balde lernos lejerigar ol. Selektez un de olti, klefklozez la bagajuyo, livez l’automobilo hike. Plu tarde aranvez ke ulu retroe duktez ol a vua domo. Vu ne povas havar ol en la kampeyo, vu savas.”

Karamela askoltis, profunde respiris, klemis la boko, e konsentis per kapsigno. Hazarde el selectis la maxim proxima valizo, bela kozo ek porko-pelo, klozis la bagajuyo e seruragis ol. Unesmafoye dum elua vivo, el ipsa portis valizo ed akompanis

la beleta ATM-ano alonge la kompanio-
strado.

Elua okuli esis larje apertita, remarkis omno. Ed el ne faliis remarkar—pose ol esos elua maxim klara ed intensa memorajo di ta unesma dii en la ATM-Exerceyo—ke kande yunino manusalutas oficiro, el facas ol per rapida, rezolvema movo ed afabla, amikala rideto. Ed omna manusaluto esas retrodonita, kun rideto. Ante ke Karamela transiris la longeso dil kompanio-strado, el decidis ke el vidas plu multa afabla, amikala rideti hike kam el vidabis en l’urbo dum monati.

El vidis yunini samevoza kam elu, uniformizita. Ma el anke vidis, qua surprizis ed afektis elu, homini multe plu evoza. Esis multa neta griza lokli trusita sub la glata rebordi di ATM-kasqueti.

Ula homini weris kakia jupi e korsaji; uli weris obskure verda labor-vestari. Multi weris verde e blanke striizita robi ek kotono-stofo—simpla robi havanta butoni, tre kurta, ed uli de la nebutonagita jupi revelis kurta pantaloni ek la sama stofo. Yunini weranta tala robi anke weris rebordizita chapeli ek kanvaso, faldita

adinfre ye la avanajo ed adsupre ye la dopajo.

Esis yunini ed homini en blanka uniformi e kasqueti qui markizis li—quale el plu tarde saveskos—esar membri dil Skolo por Bakisti e Koquisti, importaanta parto dil ATM-Exerceyo.

Li tandem venis a mikra edificio qua semblis a Karamela ekboliar per yunini en civila vesti. Bela vestari; laxa e kelke meskina robi; chapeli sat baroka por esar segunmoda; chapeli qui esis nur utilesala. E meze di la yunini, plura uniformizita ATM-ani.

Tandem la yunini esis kune amasigita, singlu portanta sua propra valizo, e marchigita alonge la strado al kazerno. Ibe liti asignesio.

Karamela tresayigite e konsternite regardis cirkume. La kazerno esis ya kazerno—longa e streta ed havanta alta plafono. Alonge amba latero esis duopla rango de liti, supra ed infra. Ye la pedo di singla lito esis armoretto. Inter la liti esis senporda armori kapabla kontenar plura vesti.

Karamela stacis apud l'asignita lito e depozis sua valizo. L'apuda lito asignesio a

mikra, graseta, insolente aspektanta yunino havanta tro multa reda fardo e nigra hararo tro frizita, krispa vice lokloza. El weris obskure blua robo qua esis tro kurta e tro strete fitis la korpo. Sur la dopajo dil kapo perchis violentoze reda boneto, e same reda fals-ledra burso esis klemita sub un brakio.

El ridetis ye Karamela e gestis per la polexo ye elua propra lito.

“Komprende,” el dicis, “ol certe ne es la Ritz-Carlton. Ma quon me savas pri la Ritz-Carlton? Ol es plu bona kam la loko ube me lojis dum la lasta monati. Me nomesas Thelma Borge.”

“Quale vu standas?” dicis Karamela, e ne povis celar la frosto en sua voco.

Thelma akute regardis elu.

“Ho ho, dukino ipsa!” el kandide dicis. “Komence me ne rikonocis tu.”

El turnis graseta shultra vers Karamela e briske despakigis sua valizo, pozis la kontenajo sive en l’armoreto ye la lito-pedo, sive pendis vesti en la senporda armoro.

OMNALOKE CIRKUME Karamela vidis altra yunini same facante. Omnu babilis, amikale

ed ecitate, e sonis simile a multa merli gaye pipianta.

El rigide turnis su por same agar—ed en elua kordio brulis odio por Kendall Judson tante feroce e tante varmega, ke ol fortigis elua dorso e movi. Nam, se Kendall Judson restabus for el, el ne esus hike, ube el certe ne volas esar ed ube el esas certa ke el esos tote neutila.

El odiis il tante feroce ke el esis kapabla glutar la nostalgio-lumpo qua acensis elua guturo. Elua odio esis tante forta, ke el ne mem remarkis kande Thelma Borge ed altra yunini kurioze regardis elu dum ke el pozas delikata, manu-sutita linjari korpala, havanta la koloro di pomo-flori, delikate parfumizita, en l'armoreto, e pendis en l'armoro neglijeo ek persikea satino e kremea dentelo.

Altstatura soldato pauzis avan Karamela ed akute regardis elu.

CHAPITRO VI

AMIKESKO

Dum la sequanta dii Karamela Lansing lernis multa kozi. El lernis alerte manualutar, afable ridetar e dicar, “Yes, siorino” kande ATM-oficiro advokas “Lansing!” Or, por Armeo-oficiro, la manualuto esez egale alerta, la rideto egale afabla, ma la respondo, kompreneble, esez “Yes, siorulo.”

Ulfoye exercanto dicis “Yes, siorulo” ad ATM-oficiro e “Yes, siorino” ad Armeo-oficiro, ma omnu semblis opinionar, ke lo esas pardonebla eroro.

Karamela lernis werar uniformo, juste taliita por fitar tam bone kam la maxim kustoza robo quan el posedas.

El kelke lernis marchar; to kompreneble bezonos plu multa tempo. Ma elua esquado, segun lia serjento, ne esis tro mala. El lernis rangizar su—la vorto dil Armeo por lo, el

saveskis, esis “sudorifar”—por omno facata, de la matinala inspekto til la noktala lit-inspekto.

El “sudorifis” kun gamel-pleto en rango che gameleyo por dejuno, dineo, e supeo. El “sudorifis”, ulfoye semblis, de frua matino til noktesko, kande el pozis sua fatigita korpo aden sua lito e juis beata, tote exhaustita dormo.

El lernis vekigesar matine ye kloki kande kustumale—en ta vivo nun fora de milion kilometri—el jus arivabus adheme de bona partio. El exercis; el asistis diskursi, sidis sur sorto de verde farbizita tribuno en la foresto ube lecioni povas esar plezuro.

Nur un kozo el ne lernis dum ta unesma dii qui divenis un semano, du semani, tri semani. El ne lernis juar irga parto di to quon el facas. Dum l’unesma nokto, pos lit-inspekto, kande la lumizili esis ekswichita e tra la granda chambro, en quaradek-e-quar liti, quaradek-e-quar fatigita ed ecitita yunini aranjis su por dormeskar, el sentis la preske nerezistebbla tento staceskar, vestizar su, ed eskapar. Retroe veturirar per la kara krema automobilo til l’urbo e la luxozza chambri di elua belega domo ed elua olima, amata vivo.

L'unika motivo qua impedis el esforcar lo (irge quante male l'Armeo agez), esis la memorajo dil vizajo di Kendall Judson kande lu dicis, "Homi parias tra l'urbo ke vu ne travivos la procedo-staciono."

Nu, el *ya* travivis la procedo-staciono. El ricevabis sua uniformi ed equipaji. Higgins venis por querer l'automobilo, lu admirante e respektoze spektis el en elua eleganta, konvenanta uniformo. Elua karamelea lokli falis kom mola rulajo ye la nuko, sekure super la kolumo, ye la bordo dil kasqueto segun l'oficala "militala maniero."

El preske ploreskis pro nostalgio sur la forta shultro di Higgins. Ma el rimemoris Kendall Judson en bona tempo, do, vice lo, ofris ad Higgins bela manualuto, gaya rideto, e sensucia adio.

El ne amikeskis. La yunini esis sat agreabla, ma el mustas unesme agar por amikeskar, ed el ne facis lo. Rapida amikeso naskis inter l'altra yunini. L'exercanti similesis studenti dil unesma yaro, e elti dil duesma e triesma yari esis afabla ed amikala ed helpoza. Ma singla yunino mustas sole agar, ed esos elua decido, kad el divenos parto di amikala grupo o restos sola.

Dum ula posdimezo, dum la kustumala repozo di dek minuti inter diskursi, Karamela esis un ek grupo de dek o dek-edu yunini qui sideskis sur la pin-foliizita sulo por fumar e repozar ante irar al sequanta diskurso o tasko.

THELMA BORGE, la yunino qua prizentabis su a Karamela dum l'unesma dio, acensis sigareto e profunde inhalis.

“Nu, me rekrutis me a ca Armeo por nur un kozo,” el gaye dicis, “e me supozas, ke me ganos ol.”

“Ka komiso?” ulu questionis, ocieme amuzata.

“Tote ne—por spozulo!” gaye respondis Thelma.

“Ka spozulo?” replikis tresayigita koro.

“Nu, kompreneble.” Thelma esis surprizita da lia astoneso. “Me sempre volis mariajar me e havar granda nombro de filii. Do kande la milito venis ed onklo Sam komencis forshovelagar omna kerli kun qui yunino *dezirus* mariajar su e jetar li aden Armeo-kampeyi, me facis to quon irga inteligenta chasanto facus. Me iris adube esas la chasaji! E yen, me es hike!”

El regardis la grupeto, nun defiante lia dubitema mieni.

“Oke,” el kurte dicis. “Vi savas pro quo me es hike. Nun altru anke konfesez la vereso pri lia veno. Exemple, vu, Lansing. Quo igis *vu* rekrutar vu?”

Karamela levis sua beleta mentono ed elua regardo esis kolda.

“Deziro servar mea lando,” el bruske dicis.

“Nu, *komprenende*.” Thelma evidente opinionis, ke ta respondo esas kelka nenecesa. “To similesas dicar, ‘Me respiras pro ke me deziras vivar.’ Yen la fundamentala motivo pro quo ni omna venis. Ma, kad esis nul plusa motivo?”

“Ka mustas esar plusa motivo?” La brovi di Karamela elevesis.

“Ka pri tu, Evans?”

Thelma turnis graseto shultro a Karamela e parolis ad altra yunino, altstatura, gracila blondino. Elua magra vizajo esas multe min magra de pos elua adveno.

“Me rekrutis me pro ke me esis sola—e timis,” Evans nelaute dicis. “Me esas orfano. Me sole entratenis me de pos ke me evis dek-e-kin yari. Me nun evas duadek-e-du yari. Dum la pasinta vintro, amiko qua

laboris en la sama firmo kun me, e qua ganis la sama salario kam me, maladeskis—terorinde maladeskis. El esis en hospitalo dum plura monati e ... Nu, kande el ekvenis, el esis tro febla por laborar ed havis nula pekunio. To timigis me. Me pensis, ke se me laboros por onklo Sam, me havos amiki, me havos nutrivi e shirmivo e vesti e mediki segun bezono—e por to me ofros a *lu* mea maxim bona servo.”

Thelma konkordis per kapsigno. “Nun ni avancas. E ka pri tu, Parsons? Pro quo tu rekrutis tu?”

Parsons esis splendide belega yunino havanta obskura hararo ed okuli. Lu ridetis e lejere dicis:

“Me esis sucesoza profesionanino—ma me ne povis tolerar ol. Me laboregis por restar ye la supraĵo di ta skalo. Longa tempo bezonesis por atingar ol, ma me savis ke, se me audacus klozar mea okuli dum nur un sekundo por repozar, me esus perdita. La rivaleso esis feroĉa. Me desegnas robi e me esis chefo di la departemento che un de la maxim luxoza butiki an Kinesma-avenuo. Ma mea helpanto deziris mea poziciono. Ol esis koshmaro—e me preske krulis pro la streno. Do me dicis, ‘Nu, pro

quo ne? Se ni perdos ca milito, ne esos irga bezono por rob-desegnisti. Forsan me devas kelke helpar.’ Do me membreskis—e me dormas profunde e manjas normale e generale juas me tote de pos ta decido.”

“Bonino!” Thelma kandide aplaudis. “Ka vu, Lansing? Ka vu volas defrostigar e konfesar ta altra motivo divenar ATM-ano?”

Karamela regardis la cirklo ed el subite raskalatre ridetis, quale el ne ridetabis de pos arivir. Elua okuli esis blua e varma, ed esis tinkleto di rido en elua voco kande el respondis:

“Mea duesma motivo rekrutar me esis pro ke—pro ke esis viro qua supozis, ke me ne povas sucesar!”

L’altri ridis pro rapida kompreno, e venis sento di amikaleso ed afableso qua ne existis til lore.

YUNINO QUA TACEME SIDIS ye una latero dil grupeto subite dicis:

“Me membreskis a l’ATM pro ke—mea spozulo esis kaptata da la Japoniani ye Bataan.”

Esis instanto di tota silenco dum qua la yunino staceskis e formarchis.

Thelma ruptis ta silenco pos un minuto.

“Homi sempre dicas, ke me tro multe parolas,” el solene dicis, e staceskis.

L’altri taceme sequis el, ma pos ta repozo di dek minuti Karamela trovis, ke el sentas su plu multe che su kun l’altra yunini dil esquado. La desagreabla tenseso cirkum elua kordio forirabis.

Pos dineo tadie Thelma briske dicis: “He, Lansing, ka vu venos al PK por sododrinkajo?”

Karamela regardegis lu.

“Pos manjir tante enorma repasto,” el protestis, “ka vu deziras ulo plusa?”

Thelma tordite ridetis.

“Tote yes—ma ne manjajo,” lu gaye respondis. “Ka vu ne savas pri la posdineala kunsido che la PK? Cielo, yunino, vu ne es advera ATM-ano, omnakaze! Venez—la tempo flugas.”

Thelma energioze avaniris alonge la kompanio-strado ed acensis la perono di edificio qua aspektis same kam la plu multa edifici en la kampeyo. Ma grandega bruiso venis ek olu. Esis la bruiso di multa voci, multa ridado, e maskula e femina.

Thelma acensis la perono e kud-butante facis voyo por su e por Karamela tra granda

amaso de viri e mulieri vestizita per kakio. Soldati ed ATM-ani.

Interne la posteno-kambieyo esis longa e streta, ed alonge l'una latero esis servotablo e stuli. Meze dil chambro benki e table dissemesis. Ye l'altra latero esis tabuli plena de jurnali, kosmetikaji e diversa netigaji e simila vari.

Una extremajo dil PK esis okupata da kuafeyo e kelka kuafisti en starchizita blanka uniformi esis en la chambro. Ma la plumulto esis soldati ed ATM-ani. Anke esis terorinda salveo de bruiso ed ambiente di amuzo e frivoleso.

Ante ke Thelma e Karamela penetris al centro dil chambro, altstatura soldato pauzis avan Karamela ed akute regardis elu.

“Nu, tandem!” lu delectate dicis. “Yen Generalo Glorioso!”

Karamela tresayigite regardis lu. Dum instanto el ne rikonocis lu, e lu aspektis deceptate.

“Ka vu ne rimemoras me?” lu dicis. “E pos ke me probable salvis vu de militala tribunalo—hastante al komandanto kun vua beleta rekrut-dokumenti. Me nomesas Marlowe—ka vu rimemoras?”

Karamela ridis. “Ho, yes, me rimemoras. E vu promisis asistar se me bezonas helpo—ka vu rimemoras?”

Jerry Marlowe anxioze ridetis. “Ma vu ne bezonis helpo, ka ne?”

“Til nun venas nulo quon me ne povas traktar,” el konfesis.

“Ed el es bona traktanto, me opinionas,” Thelma komentis, e regardis Jerry kun kandida intereso ed aprobo.

“Ho, me regretas. Soldato Marlowe, yen Thelma—sioro Borge, mi prizentas soldato Marlowe.”

“De ube venas ta ‘sioro’, amiko? Vu es nun en l’Armeo, e ‘sioro’ ne es ofical. Es soldato Borge, soldato Marlowe. Saluto, Jerry!” Thelma kompetente direktis la ceno.

“Bonege, Thelma ... Ho, vartez dum instanto. Ube es Dave?” Jerry rekte stacis til sua tota ed impozanta alteso e regardis la turboza chambro.

“Qua es Dave?” questionis Thelma.

“Mea amiko—bona homo de tonsili til bot-laci,” respondis Jerry, e lu subite emis ululo qua tresayigis omnu en la chambro. “He, Dave! Adhike, filio!”

Karamela audis ulu ridar e dicar: “Ho, es Marlowe. La bovduktisto itere klamas al bovyun-partenero.”

LA YUNULO NOMIZITA DAVE—min alta per un kapo kam Jerry, anxioza okuli strabe regardante tra binoklo havanta dika lensi, lua neremarkinda bruna hararo glata e plate razita a la kapo—sucusis atingar li.

“Thelma, Karamela—bonvole konoceskez Dave,” Jerry fiere dicis. “Dave, konoceskez la yunini.”

“Me joyas facar lo,” Dave solene dicis, e Thelma kurioze regardis lu.

Pro ula miraklo, esis quar libera plasi an centrala tablo e Jerry e Dave e la yunini sucesis atingar li ante ke altri vidis oli.

“Quo es bovduktisto?” Karamela questionis.

Jerry akute regardis elu.

“Ka vu ne komprenas la westala jargono?” lu questionis. “Ka vu nultempe vidis Gene Autrey en la filmi?”

Karamela ridis. “Komprenende.”

“Nu, me ne frapas gitaro nek disipas omna mea tempo per salvar homini endanjerigita o per chasar bov-furtisti,” Jerry rapide dicis, “ma dum paco-tempo me

kavalkas. Me es bovgardisto ye domeno en Arizona. Nun ni parolez pri vu. Quo pri ta krema mashino per qua vu arivis? Me anxiis pro ol.”

“Mea motoristo venis e prenis ol,” respondis Karamela, e redeskis. “Me esis hororinda folino kande me arivis, ka ne?”

“Ho, me ne savas. Omno esis novajo segun vu. Quale vu savus, ke vu ne povas werar longa hararo e fardizar la fingro-ungli e tarde dormar?” Jerry esis tre raciozoza. “Vu esis tam beleta kam l’oreli di papiliono tamatine. Me plurafoye sonjis pri vu de pos lore.”

“Bona seduktajo,” Karamela pudoreme dicitis.

Jerry esis deceptata.

“Quale savas nulsavanta bovgardisto pri seduktaji—ecepte ti quin lu parolas al bovi?” lu protestis. “Me es tam honesta kam la dio e me ne savas quale flirtar.”

“Esar postenizita en fuorto ube esas kinamil ATM-ani devis forigir vua nulsavo,” Karamela komentis.

Yunino preterpasanta pauzis.

“Saluto, Jerry!” el dicitis, preske tro avide.

Jerry saltante staceskis kun evidente joyo.

“Lois!” lu kriis. “Ho, es bonega!”

Karamela kurioze regardis la mikra yunino havanta obskura hararo ed obskura okuli. La taliita uniformo konvenis ad elua delikata korpo. Du strii ornis elua maniko, e per to Karamela savis, ke la yunino esas ATM-kaporalo.

“Ka vu konocas ica yunini?” Jerry questionis.

Lois ridetis. “Saluto, Lansing—Saluto, Borge,” el dicis.

“Hola?” Thelma kolde salutis, ed elua mieno semblis pozar protektanta brakio cirkum Dave por dicar “Ne tushez—lu es la mea.”

“Ka vu havos sodo-drinkajo?” demandis Jerry.

“Danko, no,” dicis Louis. “Me preske quik dejuros.” Ma Lois restis dum instanto e Karamela dicis a su, “El amoras lu.”

“Ka teniso?” Jerry dicis. “Ye quar kloki, cirkume?”

“Joyoze!” Lois rapide dicis. “Til lore!”

Kun rapida kapsigno ye Karamela e Thelma, el ekiris.

Jerry sideskis e turnis su a Karamela.

“Nu, me pensez—quon ni dicis?”

“Vu sonjis pri me,” Karamela pudoreme dicis.

“Devas esar agreabla sonjo!” Jerry ridetis. “Esas danso canokte che la Kantino. Esus bona, se ni explorus ka ni ankore havas du sinistra pedi, ka ne?”

“Ka vu ne troe fatigosos—pos teniso?” Karamela jokeme dicis.

Jerry ridetis. “Morge me havos libera dio —me repozos per irar al urbo e subtenar strad-lampo!” lu dicis, e tale firmigis la rendevuo.

Enirante la vestibulo dil hotelo, el quik renkontris Kendall Judson.

CHAPITRO VII

LA TROGLODITO-STILO

NUR DU DII PLU TARDE, Karamela recevis telegramo de un de la direktisti dil kompanio qua pagas la maxim granda porciono di elua revenuo, ed iris al kompanio-serjento kun ol. Segun reguli el arivis ye la justa kontoro, demandis ed esis grantita konjedo por tri dii por irar adheme ed atencez elua aferi.

Esas stranja, el dicis a su dum pakigar valizo. El tote ne ecitesas pro irar adheme. El tante kustumis sequar la militala rutino. El rekte stacis e regardegis spaco e komprenis, kelke shokita, ke el *prizas* esar hike! El pensis, ke lo esas tre absurda, til ke el kontemplis la fakto. Lore el trovis, ke lo esas vera.

Hike vivo esas briska e simpla ed havas vera skopo. Olime el furieskis pro la rutino. El odiis esar vekigita ye kloki kande, olime,

el dormeskabus. El odiis stacar en rangi, esar marchigita ad omna diala devo—la yunini nomis lo esar “hutita”. To esis pro ke l’autoritatoza voco dil serjento sempre klamas “*Hut—du, tri*” dum ke l’esquado marchas. La vorto komence konfuzigis Karamela. Nun el uzis ol tam senpense kam irga yunino en la kompanio.

Ma nun livonte la kampeyo por tri dii, el deskovris stranja antipatio departar. El esforcis rideskar e dicar, “Folino! Dum tri dii—itere che su ube vivo *amuzas*, e tu povas dormar til dimezo se tu volas. Ed on nomos tu ‘Karamela’ o ‘sioro Lansing,’ e tu ne mustas manusalutar omna duesma minuto, e ridetar, e dicar ‘Yes, siorino’, irge quale tu opinionas!”

Ye la dopajo di elua mento esis la pensajo quan el refuzis agnoskar—la pensajo ke, en l’urbo, el preske certe itere renkontros Kendall Judson. Elua shultri rektigis su sub la neta uniformo, ed elua kapo, kun la konvenanta kasqueto juste pozita super la blua okuli, kelke elevesis.

El iris adheme per autobuso. Ol esis turboza preske til sufoko per ATM-ani, soldati, navisti, e kelka civili. Ne-eviteble, li kantis. Karamela deskovrabis ke, kande

militisti kunvenas en irgo rotizita, li kantas. El totkordie partoprenis, ed altstatura, bele aspektanta navisto, yuna e blonda, fresha e neta en sua somerala blanka uniformo, sideskis apud elu ed aprobante regardis elu.

“He, Belino,” lu dicis, “pro quo vu e me ne kune explorez l’urbo kande ni arivas en l’anciena loko?”

Karamela ridis. “Me naskis ed edukesis en ta urbo e me iras adheme pro afero e me probable esos okupata omnaminute.”

La navisto indignoze herisesis.

“Ho, do, vu ne prizas navisti,” lu protestis. “Ka ne?”

Karamela ridis. “Me prizas omnu en uniformo. Pro quo ne? Ka ni ne esas kunmilitanti? Dum ke ni kune kombatas, qua importas ica od ita uniformo? Ma me honeste dicas, ke me esos tre okupata. Me regretas.”

La navisto konsentis per kapsigno, sen rankoro, ed iris ad altra benko ube un bela ATM-ano konversis kun altra. E la navisto inklinis su sur la dopajo dil avana benko, adjustigis sua alta, flexebla korpo al ocilado dil autobuso, e konverseskis kun eli.

Karamela ridetis. “Sudorifar por rendevuo,” la bando en la kampeyo dicus

pri la konduto dil navisto. Karamela kelke ironioze ridetis.

“Ne esas bela dicaĵo,” el dicis a su, “e me ne multe prizas ol. Ma omnakaze, ol esas militala. L’Armeo inventis ol, ne me!”

ARIVINTE EN L’AUTOBUS-STACIONO, el regardis omnaloke, ma Higgins ne aparis. El sukcesis advokar taxio, enpozis sua valizo, e laxeskis sur la benko.

Esis tre agreabla veturirar tra la familiara, amata urbo dum la frua trafiko e la tumulto di komerco. El joyis pri ol. Ol esas elua urbo, ed el amas olu.

Le Lansing posedis du de la granda kontor-edifici e ta bona hotelo an ta strad-angulo. El kelke ridis. El e ta urbo esis tante intrikita, ke el ne povus forirar por sempre.

Barton, la servisto, esis konfuzigata ed ecitata per vidar ke el arivas per taxio.

“Ma, sioro Karamela, Higgins iris al treno! Lu faliis vu.”

Lu prenis elua valizo quaze shokita ke el ipsa portez olu.

“Me venis per l’autobuso, Barton,” el sensucie replikis, e Barton aspektis mem plu shokita. “Ube es siorino Lansing?”

“Esas nur kelka minuti pos non kloki, sioro Karamela,” Barton reprocheme rimemorigis da el, e Karamela komprenis. El obliuabis ke Mimi nultempe esas videbla ante dek-e-un kloki.

El iris al telefonilo, telefonis al kontoro ed esis certigita, ke la direktisto kun qua el volas parolar asistos kande el arivos. La krema automobilo vartis ed el eniris ol kun la sento, ke el glitas aden la brakii di tre kara amiko.

Ye la kontoro esis bela tumulto cirkum elu—quante bone el aspektas en uniformo, e tale pluse. El komplezesis, kompreneble. Qua normala yunino ne komplezesus?

La komitato hastoze kunvenabis, e vartis elu. La afero qua sumnis el al urbo tedis, ma el signatis la bezonata dokumenti e pos un kloko posdimeze esis itere libera.

El refuzis dineo-invito ed ekiris a la strado. Enirante la vestibulo dil hotelo ube el decidabis komendar la maxim bona dineo posibla, el quik renkontris Kendall Judson.

El unesme vidis ilu, ed el sentis sua kordio vertijante acensar la guturo, elua genui subite febleskis, ed elua palmi humideskis. Dum instanto el deziris turnar su e forkurar. Ma tainstante il vidis elu.

Vidis elu, e stacis senmove pro shoko. Lore lu rapide venis vers elu, l'okuli avida, brilanta, lua sana manuo extensita ad elu.

“Karamela!” Il salutis elu kun evidenta delekto, ilua manuo forte sizis la elua. “Karamela—ma esas nekredebla! Fantastika! Me diablatre anxiis pri vu—ma nun vidas, ke to ne necesesis. Vu aspektas marveloze. Plu belega kam olime!”

“Saluto,” dicis Karamela, e sentis su esar fola, pro ke la kordio bategas tante forte ke el esis certa ke ol esas audebla, e pro ke el tante redeskis.

“Ka vu dineos kun me, Karamela?” lu pregante questionis.

“Me juos lo,” el honeste respondis.

Il pozis elua gantizita manuo an sua brakio.

“Regardez!” il fiere dicis. “Me ne plus bezonas sharpo! La lashi esas forprenita! Me itere esas preske sana viro. Me balde itere foriros.”

La kordio di Karamela esis pikita da doloreto.

“Kad foriros?” el akute questionis. “Adube?”

“Qua savas?” il sensucie respondis. “Ad ula loko ube eventi esas varmega. La

jurnalaro volas varmega novaji, vu komprenas. Lastafoye esis Tunisia. Ibe me ganis ca ruptita brakio e kelka triviala—ha—problemi. Pro to me havas konjedo. Ma, per omno bona—me balde itere agos. E ne permisez irgu dicar ke milit-jurnalisto ne vidas kombato.”

“Certe ne,” respondis Karamela, e grincis la denti por kelke fermigar sua voco dum ke garsono ektiris sidilo por elu.

HOMI en la granda, bele mobilizita, eleganta chambro turnis su por regardar elu. Homi rikonocis elu. Amiki komencis marchar ad elua tablo.

“Ka me ne esis la maxim granda folulo por selektir ica loko por kunparolar?” Kendall dicis dum kurta intervalo. “Me devis selektir la tren-staciono, ube ni havus advera solitaireso.”

“Nu, me havas kelka amiki e me *ya* esis absenta kelkatempe,” el lejere dicis. El varme embracis la pensajo, ke il esas jaluza pri ta interruptado.

Kendall felice ed admirante regardis elu.

“Vu esas—esas charmanta, Karamela! Nul altra vorto esas digna de vu. Vu esas la

maxim bela kozo quan me vidis dum mea vivo!” Ilua voco esis rauka.

“Pro l’uniformo,” Karamela dicis, luktante por sensuciemeso.

Lore el subite tresayis e rekte sidis.

“Ho, ma, ico—ico esas tote mala!” el anhelis. “Vu e me, ni esas enemiki—ka vu ne memoras? Ni odias l’unu l’altru! Vu desestimas me—”

“Karamela—ne dicez lo!” Kendall rapide dicis, e pozis sua nedomajita manuo adsur la elua. “Karamela, pro quo vu ne dicis a me, ke vu ya vizitis Jones e restis kun lu til ke lu—til ke lu mortis?”

Karamela anhelis e redeso fluis aden elua vizajo.

“Ha, vu deskovris lo,” el sentone dicis, e regardis la plado.

“Yes,” Kendall nelaute dicis. “Pro quo vu ne dicis lo?”

Karamela defiante inklinis sua kapo. Elua okuli esis griza e fumatra.

“Pro quo dicar? Vu tante juis odiar me, ke deceptar vu semblis mala. Omnakaze, pro quo me bezonas justifikar me o mea konduto a *vu*?”

La vizajo di Kendall blankeskis, ed ilua mandibulo tenseskis. Ma il nur nelaute dicitis:

“Pro nula kauzo, Karamela, ecepte ke—nu, me sentis sat male kande me deskovris quante me misjudikis vu.”

Ne-expektite, Karamela moleskis. Venis brileto di lakrimi en elua okuli, ed elua labii feble tremis.

“Vu ne misjudikis me, Ken,” el dicitis per humileso tante nova e ne-expektita, ke la boko di Kendall beis dum ke il regardis elu. “Me *esis* to quon vu supozis—tante senvalora e tante neutila. Me opinionis, ke me esas tote bona nur pro ke me esas Karamela Lansing e pro ke mea avulo e lua patro amasigabis multa pekunio e legacis ol a me. E lore vu venis, e truzis mea su—estimo. Danko pro to, Ken!”

“Karamela!” Kendall rauke dicitis.

El ridetis, l’okuli mola, la labii tremanta.

“E me maxime dankas vu pro instigar me aden l’ATM,” el pluse dicitis, anxioza dicar ad ilu to omna quo *esis* en elua kordio quan el nur lore deskovras. “Me travivis l’unesma du semani ibe per odiar vu pro omna

desagrabla tasko! Ho, l'unesma dio dum KD*—”

Kendall ridis, tenere, quale se ad amata infanto.

“Vu laboris pri KD! Karino, quan vu facis por subisar KD? Ka vu esis impertinenta ad oficiro?”

“Ho, ma KD ne esas puniso en l'ATM,” el rapide explikis. “Ol esas nur rutinala dejuro. Omnu facas ol—omna exercanti, me volas dicar! Me tante bone toleris ol, pro ke me esis okupata per odiar vu pro pozir me ibe, ke la dio finis ante ke me komprenis!”

“E dum l'unesma semano, omnafoye kande la serjento envenis ye sis kloki matine, enswichis la lumizili e dicis per ta bruska, autoritatoza voco, ‘Oke, yunini, ni irez—tempo flugas,’ me ekiris la lito preske ridetante, pro ke me esis okupata per odiar vu. E dum exercado, deskovrante ke me esas la maxim deshabila membro dil maxim deshabila esquado, me mem plu multe odiis vu!”

El kurioze regardis il, tresayigita da subita pensajo.

“Esas stranja,” el konfesis per mikra, preske timoza voco, “ma me ne rimemoras

* Koqueyo-dejuro: laborar en la koqueyo dil kampeyo.

kande me cesis odiar vu e komencis amar l'ATM!”

LA MANUO DI KENDALL esis varma sur la elua ed ilua okuli brilis.

“Nu, se vu nur dicabus ‘kande me cesis odiar tu e komencis *amorar* tu,” il dicis preske senvoce.

Karamela liberigis sua manuo e sucesis lejere ridar. “Quo esas to?” el kalme dicis. “Ka vu sudorifas por rendevuo?”

Kendall regardegis elu. “Militala jargono!” lu reprimandis. “E tote ne romantika! Me yes ya demandas rendevuo —por singla minuto dum ke vu restas che vu. Pro quo ne? Komprenez, me esis la homo qua igis vu rekrutar su al ATM. Vu kelkete debas a me, ka ne?”

L’okuli di Karamela moleskis ed el ridetis.

“Me ya debas. Multe! Me ya esas gratitudoza—”

“Me ne deziras gratitudo,” solene dicis Kendall. “Me volas havar multe plu multa kam gratitudo.”

“Nu, *sioro* Judson! E vu esis tante certa ke me esas senvalora kozo!”

Elua kordio batis tante rapide, kantis kansono qua sendis la sango varme fluar tra la veini, ke el mem mokridis ilu.

“Me exkuzis me por misjudikar tu,” il plendis. “Taposdimeze, kande me saveskis ke tu ya vizitis Jones—nu, me tote chanjis mea opiniono pri tu. Fakte, me supozas ke, komence, me tante forte deziregis frapar tu pro ke—pro ke tu perturbis me! Me desestimis tu, me deziris frapar tu til ke tu kriez por mizerikordio, e lore kisar tu por haltar ta krio!”

“La—la stilo di troglodito.”

Per granda esforco el parolis lejere, ma la parolo kelke shancelis.

Il solene afirmis per kapsigno.

“Ofte, tala konduto sukcesas,” il konfesis. “Me abominis me por lasar, ke tu perturbez me—ma me nultempe tante deziris kisar irgu—”

“Tu cedis tu a ca deziro—ka tu rimemoras?” el esis koaktita rimemorigar da ilu.

Il akute regardis elu. Il regardis elua mola labii per hungro, dezirego, ardoroza pledo qua igis el sentar quale se el esas ja tote e bone kisita.

“Me rimemoras,” il kurte dicis.

CHAPITRO VIII

“ME VARTOS TU”

LA SANGO BATA MILITO-DANSO tra la veini di Karamela e brilanta, orea nebuteto esis avan elua okuli. El kelkete tremis. Esis neutila negar la fakto. Ico esas La Viro!

El komence odiis ilu, odiis ilua voco. Nun el savis, ke el esas tote la ilua de lore. Ke il nur bezonas siflar, ed el sequos il irgube lu decidus adduktar.

El tote ne odiabis ilu. L'emoco esis, sempre esabis amoro! El neklare rimemoras le teorio, ke amoro ed odio, esante maxim violentoza emoci, tante similesas ke nur dina muro stacas inter li. El saveskis lore, ke lo esas vera.

El profunde respiris e per brilanta okuli regardis l'okuli di Kendall, ed il ferme regardis elu dum longa instanto.

Dum longa tempo, dum ke la turboza restorerio semblis forfalar e livar li tote sola

en lia propra mikra mondo, ta regardo duris. Lia regardi renkontris ed embracis e, pos ta longa, senrespira instantly kande elua kordio semblis acensar elua guturo, kande parolo esis neposibla, Kendall dicis ulo stranja.

Rauke, per voco neferma, il dicis:

“Ne timez, karino. Me ne lasos tu esar vundita!”

Elua rideto tremis, elua okuli esis nebuloza, ma elua voco esis surprizante ferma kande el respondis:

“Me savas lo!”

Itere esis silenco, quale se lo dicita da l’okuli, e la reguloza ritmo di lia kordii, ne bezonis vorti. La manuo di Kendall esis varma sur la elua, e li obliviiis, ke altri existas en la mondo.

“Me ne povas demandar, ke tu mariajez tu kun me,” il dicis pos ta longa, tacema instantly.

Rapida teroro lancis el ed elua voco kelkete tremis.

“Ka ne, karulo?” el questionis.

Ilua brovi esis frunsita ed ilua vizajo esis tensa e ferma.

“Quale demandar?” il disputis, preske iracema pro la vereso di to quon lu dicas.

“Tu esas en l’Armeo. Tu probable esos prenita e forportita omnainstante ad ula loko quan nur cielo konocas. Ed anke me. Esos tro mala lasar tu irar ad una loka dum ke me iros ad altra loko. Ma se ni esus mariajita—me ne povus tolerar lo, dolcino. Me sizus tu per mea brakii e forkurus kun tu por celar ni.”

“Ho, se lo esus posibla!” Karamela susuris.

“Yes.” Ilua okuli kisis el ed ilua manuo tenis la elua tante forte, ke il dolorigis elu. Ma el ne deziris alejar ta doloro. “Ma kande ca milito finos, se ni amba restas ... Ho, karino, *karino!*”

El ridetis tra lakrimoza okuli.

“Me restos,” el ferme promisis. “Me havas fortuno-berloko. Nur per savar ke tu—ke tu deziras ke me me restez, to retroportos me de irga loko a qua me iros!”

“Tu es dolca!” rauke dicis Kendall.

KENDALL VENIS POR DINEAR, e Karamela temerare decidis igar su tam elegante feminal kam posible—e to esis tre feminal. El stacis avan la spegulo en robo ek glaciatre blua silko, mola e flotacanta ed interplektita per delikata arjentea fili.

Esis arjentea sandali havanta alta taloni sur ta pedi qui kustumis werar plata boti tro granda, por ke el plu komfortoze marchez ed exercez. La karamelea lokli, olime rulita sur la nuko super la kolumo, laxe pendis sur la shultri, retenita da gardenio nove koliita e joyoza pro olua propra perfekteso.

Elua kordio frenezioze martelagis, militodanso kun tamburi incitita nur per pensar pri Kendall.

Martha venis por dicar, “Sioro Judson arivas,” ed el stacis senmove dum instanto, la du manui sur la kordio, quale se tale el povas alejar la subita tumulto ibe. Lore el mokridis su e rapide decensis.

Kendall vartis en la libraro, elua preferata chambro. El iris ad ilu, ed ilua brakii apertesis por el e klozis cirkum el quale se dum ilua tota vivo ta brakii dolorabis pro vakueso, dolorabis por sentar el ibe, varma e parfumizita e dolca.

“Me obliviiis quante belega tu esas,” il rauke dicis.

El ridis e regardis il per stelatra okuli.

“Pro la robo,” el dicis. “Civila vesti pos semani weranta uniformo. Ma ol esas grand uniformo e me amas ol.”

“Komprenoble! E me opinionas ke tu esas mem plu belega en ol kam en la civila vesti! Tala militala parolado.”

Exter la pordo dil libraro esis la sono di voci.

“Ni irez—l’altri arivas,” Karamela dicis, regretoza pro separar su de ilu.

Kendall itere embracis el e kisis el ante ke, manuo en manuo, okuli brilanta, vizaji reda, li venis ek la libraro.

Mimi jus decensabis e salutis tarda gasto kande li venis ek la libraro.

El turnis su, gracila e blonda e radiante bela en nigra silk-muslino e perli super rozea satino qua igis on kurioza, ube la satino finas e Mimi komencas. Ol esis to quon Karamela nomizis “robo di hominacho”, pudorema ma provokanta.

“Ho, tu venas,” lu sensucie salutis Karamela. Lore lua regardo iris ultre Karamela e l’okuli plularjeskis. “Nu, Ken *karulo!*” lu kriis a Kendall. “Quala plezuro! Me ne savis ke tu retrovenabis. Tu ne informis me—”

Lore el abrupte cesis e rapide regardetis Karamela. Sub lua habile sorgema fardo, lu perceptebla redeskis.

Karamela regardegis lu, pose Kendall. “Nu, me ne savis ke vi du konocis l’una l’altra!” el dicis.

Mimi ridis tinkletanta rido.

“Ma, karo, komprenende ni konocas l’una l’altra! Cielo, ni konocas l’una l’altra longatempe. Ka ne, Ken?” El pozis manuo sur ilua brakio per posedanta maniero qua igis Karamela grinçar la denti.

“Dum plura monati, omnakaze,” dicis Kendall, e direte regardis la perplexa okuli di Karamela. “Me konocis Mimi ante ke me konoceskis tu,” il nelaute dicis.

“Ma tu nultempe dicis—”

Karamela esis ofensita e perplexigita e stranje timis, quankam timo esis sensenca.

La labii di Kendall mikre tordesis, e mokanta lumo brilis en ilua okuli.

“Ma ni ne spensis multa tempo parolante pri komuna konocati—ka ne? Ni diskutis plu grava temi!”

E rapide redo kolorizis elua vangis dum ke Mimi urjis omnu vers la salono ube alkoholaji e friandaji esis ofrita e la sis o plu multa altra gastis ja kunvenis.

La vespero esis gaya e Karamela juis ol. Esis du tabli por kart-ludi, ed el e Kendall ludis kom parteneri, e ganis.

“Ni ne povis perdar,” Kendall unfoye murmuris ad elu; ilua okuli kompletigis la frazo per signifikanta regardo qua plue redigis elu.

Kande la vespero finis, e la gastis preparis forirar, ulu ofris vehigar Kendall al urbo. Dum ke il hezitis, evidente esperanta esar sola kun Karamela, Mimi diskrete ma certe igis lo neposibla.

Ma il sucesis susurar, tenante la manuo di Karamela:

“Morge por dineo, dolcino, ka ne? Sama loko.”

Karamela konsentis per kapsigno e vidis la pordo klozesar dop ilu. El havis nula humoro por konversar kun Mimi ed hastis adsupre a sua propra chambri dum ke Mimi okupis su en la salono.

EL JACIS SUR LA KANAPEO, ne mem desvestizis su. El esis plu felica kam el esabis dum sua tota vivo. El amoris ulo infinite precoza. El ne voluntis kambiar la brilanta memoraji e revu ed esperi por la necertesado di sonjo, do ne pensis pri dormeskar.

Preske un horo plu tarde esis frapeto ye la pordo. Sen vartar permiso enirar, Mimi

apertis la pordo ed eniris, bela viziono en neglijeo ek kremea dentelo e satino super rozea silka nokto-robo. El portis bruna kuverto per un manuo, ma esforcis tenar ol nevidita dum dolce ridetar ye Karamela.

“Karo, ka tu esas tro fatigita por parolar canokte?” lu gaye questionis.

“Nu, me esas *kelke* fatigita.” Karamela esperis ke to eskartos l’*expektita* demando di Mimi, bele dicita, kompreneble, por augmento en sua pensiono, o plusa sumo por ula extravago. “Ka ni ajornez ol?”

Mimi ridis. “Ni povas. Ma me plu certe dormeskos se ni diskutos ol. Esas maxim grava afero por me, Karamela—vivo o morto, advere. Nam, se tu dicis ‘Yes’ me komencos advere vivar. Se tu dicis ‘No’—”

Ta posibleso esis evidente tro horrorinda kontemplar, nam el tremante gestis.

“Do, ni diskutez,” Karamela kelke sarkasme dicis, pro ke el longatempe kustumis subisar la maniero dramatatra—preske melodramatra—per qua Mimi ganas to quon lu deziras.

Mimi hezitis, lore dicis quale ta qua tastas por vorti, sorgeme probas singla vorto ante parolar:

“Tu savas pri la testamento di tua patro, e di tua avulo. Ke me havez duadek-e-kin mil dolari omnayare, tam longe kam me lojas kun tu e restas celiba, ka ne? Ma, se me rimariajus me, ke me perdez omno?”

“Yes, komprenende, ma—”

“Me amoras, Karamela,” Mimi rapide interruptis, e nun lua voco esis sincera, sen afektaceso. “Me grande, demente, fole amoras, e me volas mariajar me. Ma lu havas nula pekunio ecepte to quon lu ganas per laboro, e me—me esas kelke kustoza homino. Me ne darfas impozar senpekunia spozino a lu, ka ne?”

“No, komprenende,” Karamela rapide dicis.

La vizajo di Mimi brilis pro avida joyo.

“Ho, karo, tu *ya* komprenas!” El felice sospiris. “Me pensis ke, se tu ne objecionus—duadek-e-kin mil omnayare esas nulo segun tu—tu povas sparar ol de tua revenuo sen mem remarkar ol. E la domo an Hayden-strado esas vakua e ni povus havar olta. Ol povus esar dekorita por esar ulo tre bela. Ne tam bela kam ico, kompreneble, ma beleta—”

“Bonege, Mimi,” Karamela quik dicis. “Ka tu havas ulo quan me devas signatar por

igar omno legala e neta?” La tono sarkasma ankore esis en elua voco, pro ke el tante bone komprenis Mimi.

“Nu, fakte, yes, me hazarde havas ulo.” Mimi transdonis la bruna kuverta. “E, karo, tu ne revelos lo a lu, ka ne?” el pluse dicis kun avida rapideso. “Ke me demandis ico. Lu supozas ke me havos mea revenuo sive me rimariajos me sive ne. Lu furius se lu supozus, ke me demandis ke tu furnizez la pekunio por nia mariajo. Ken esas tala idioto—ma kara idioto!”

LA MANUO DI KARAMELA haltis sur la dokumento ube el jus skribachis “Karmela Lansing”. El perplexe regardis Mimi.

“Ken? Ka Kendall Judson?” el akute questionis. “Quale il relatas ico?”

La porcelan-blua okuli di Mimi plularjeskis e la plumatra brovi elevesis.

“Ma, karo, me supozis ke tu komprenis,” el surprizite respondis. “Ken esas la viro kun qua me mariajos me, komprenende.”

Karamela sidis tote senmove, sentis ke ula bruisoza krulo eventas cirkum elu, e ke, se el restas senmova, esas nula danjero esar vundita.

“Mimi—tu jokas!” el tandem sukcesis dicar, desesperema prego en la voco ke Mimi ridez e konfesez, ke lu jokas.

“Me nultempe esis plu serioza,” Mimi energioze protestis. “Ho, me supozas ke tu opinionas, pro ke me plue evas per un o du yari kam Ken—”

El plue evis per adminime kin yare, e Karamela savis lo.

“Ma Ken!” Karamela senpense dicis. “Me—Me volas dicar, ke me supozis—” Lore el mordis sua lango, e ta doloro kelke helpis klarigar elua perplexeso.

CHAPITRO IX

AMORO VENIGAS DOLORO

MIMI ATENCEME REGARDIS KAMELA, e nun elua voco esis nelauta e regretoza.

“Ta malicoza Ken! Lu *ya* flirtis kun tu! Quante tro mala! Me akuzis lu pri to pos supeo, ma lu nur ridis e dicis, ‘Nu, tu volis ke el prizez me, ka ne? Per to el voluntos ke tu mariajez tu kun me.’”

La kordio di Karamela strangulis singluto.

“Ho, no—*no!*” el susuris, e rimemoris la beleso di ta hori kun Kendall.

“Ho, karo, me tante regretas!” Mimi dicis kun tono varma per kompatanta tenereso. “Me ne imaginis, ke tu konsiderus lu esar serioza. Me supozis ke vi nur kelke flirtas, e ke vi prizas l’una l’altra. Me ne supozis, ke il kondutas tante male! Ma lu tante desestimis tu—e me tante grande esforcis konvinkar lu, quala bonega homo tu advere

esas. Kande ni saveskis ke tu venos por plura dii, me preĝis ke lu esez tre komplezanta a tu. Ma mea karo, me multe regretas! Me tote ne imaginis ke tu advere tale interesesus pri lu!”

Fiereso helpis Karamela. El savis, ke Mimi odias elu. Li sempre desprizis l’unu l’altru. El anke savis ke Mimi juas ca instanto di elua humiligeso e doloro. La pensajo, ke el revelas su koram sua enemiko, fortigis el por rekteskar, direte regardar la vizajo di Mimi, e kelke rideskar.

“Ne esez ridinda!” el glaciatre dicitis. “Tu ne supozas ke me falus por meskina richajo-chasanto quale Kendall Judson, ka yes? Dum mea tota vivo me renkontris richajo-chasanti. Me povus prenar Kendall de tu morgo, se me ton dezirus—ma me *ne* deziras! Tu havas tua revenuo e domo. E me deziras fortuna a tu per tua—komprata spozulo! Tu bezonos olu.”

Mimi staceskis, la vizajo blanka pro iraco. Ma lu ne audacis revelar ta iraco. Lu nur sisis la signatata dokumenti, la transdono di acioni e l’akto dil domo, ek la manui di Karamela e rapide ekiris la chambro, bruisoze klozis la pordo dop lu.

Karamela shancelis al pordo e seruragis ol ante ke el krulis adsur la lito, vizajo presita an la kapkuseni por sufokar la sturmo di frenezioza plorado.

El lore klare vidis quala folino el esas. Quale Mimi e Ken mokridis elu! Quale facile el esis vinkita! El esforcis ne kredar to quon Mimi dicabis. Ma elua mento sempre retromarchis al unesma renkontro kun Kendall. Lu furioze denunciabis elu kom omno desestiminda. Dum la duesma matino lu rivenabis por pluse insultar elu. Mem tanokte en la hotelo, ante ke el iris al kampeyo, lu ankore esis insultanta ed odiinda.

Ma hodie, lu subite—el lore vidis quante tro subite, ke el esabis folo kredar lu—moleskis e dicis quante multe lu amoras elu. Vortope el sorgeme revuis la konverso che la restorerio. Ne mem unfoye Kendall dicabis, per la justa vorti, “Me amoras tu!” Lu mem dicabis, “Me ne povas demandar, ke tu mariajz tu kun me!”

El tordis su pro bitra humiligeso e doloro pro ta memorajo. No, lu ne povas demandar ke el mariajz su kun lu—kande lu projetas mariajar su kun Mimi, tam balde kam la revenuo di Mimi esas sekurigita!

El ne dum instanto kredis ke lu ne savis la projetacho di Mimi por sekurigar la duro di ta revenuo. Lu e Mimi kune komplotis ico. E lu “flirtis kun Karamela”—el singlutetis rimemorante la frazo di Mimi—por igar Karamela prizar lu, por ke el konsentez pri la mariajo.

KARAMELA NULTEMPE antee donabis sua amoro. El esis kolda e lejera e su-fidema pri asalti kontre la kordio—o kontre la richeso, el severe rimemorigis da su. El longatempe antee saveskis, ke maxim ofte esas la richeso, ne la kordio, qua chasesas. Ma el amorabis Kendall Judson ed el acensabis a cielo pro delekto, pokatempe, kredar ke lu amoras elu. Lore el komprenis, ke lo esas tre amuzanta. Quala blinda, quala egoista folino el esas, kredar lu caposdimeze en la hotelo, kande lu tante subite renunciis sua desestimo e permissis el kredar, ke lu amoras elu!

Subite la domo ipsa en qua el jacis esis netolerebla. Per subita impulso el iris al telefonilo, advokis taxio, e desmetis la frajila, glaciatre blua robo e metis sua uniformo. El jetis aden la valizo kelka necesaji kunportita, ed iris adinfre.

El esis sur la bordo-petro avan la domo kande la taxio arivis. Sequantamatine el esis itere en la kampeyo.

Se irgu surprizesis ke el rivenis ante la fino dil tri-dia konjedo, nulu parolis. Quankam Thelma kurioze regardis el e dicitis:

“Yunino, to esis evidente ula konjedo. Tu malege aspektas.”

“Danko—ma tu ne vinkos me per flato,” esis omno dicebla da Karamela.

Tarde posdimeze esis telefon-advoko de longa disto por elu, e kande el levis l’askoltilo, Kendall dicitis aden elua orelo:

“He, quo eventas? Pro quo tu kuris de me?”

Doloro lancis elua kordio.

“Me regretas, sioro Judson,” Karamela nelaute dicitis, “ma me ne plus deziras ludar.” Ante respondo, el akrochis l’askoltilo.

Kande ol itere sonis, el negis per kapsigno a la yunino qua advokis elu.

“Bonvole dicez, ke me ne deziras kunparolar,” el klare dicitis.

El celis sua vizajo en la kapkuseno dum vigilar tanokte. Ma el esis feble fiero, ke el ne ploras. El nultempe pluse plorez, el severe dicitis a su. El havas tro multa fiereso,

tro multe respektas su, por plorar pro tala homo quala la senvalora Kendall Judson.

El laboreskis per tante kandida intenseso ke el ganis la atenco e prizo di elua instruktisti. Du nokti pos elua riveno al kampeyo, kande Thelma e plura altri deziris ke el akompanez li al Kantino por kelka hori, el tante ferme exkuzis su ke li ne disputis.

Ma pos ke li iris, el sidis en mola berjero en angulo dil repozeyo, libro sur la genui, ma sen mem turnar pagino. El donus preske omno, el frenezioze dicis a su, por la privilejo di privateso—chambro, irge quante mikra o negaya, quan el povus enirar e klozar la pordo ed esar tote sola. Ma to, komprenende, esis neposibla.

Ulu transiris la chambro e sideskis apud elu. Regardante adsupre, per okuli kolda e ne-amikala, el rikonocis la yunino di qua la spozulo esas kaptita en Bataan.

“Dicez ke me forirez e ne intrupez, se tu deziras, Lansing,” la yunino afable dicis, amikala rideto sur la mola labii, ma sen tushar la solena tragedio en l’okuli. “Ma—ico ne es bona voyo. To quon tu facas es tote nejusta. L’instinto forreptar aden truo e mortar—pro ke tu ne plus deziras vivar. Ma

ni ne povas facar lo. Ni havas laboro, irge quante mikra o ne-importanta ol semblas. E tu ne povas laborar kun tua kapo faldita en tua brakii por celar la lakrimi. Yes—me komprenas. Me saveskis adminime lo.”

Karamela kompate regardis elu.

“Me ne savas to quo eventis dum tua konjedo, Lansing,” la yunino—Karamela memoris, ke elua nomo esas Foster—nelaute dicitis. “Ne esas mea afero. Ma tu nun esas en l’Armeo, e to quo afektas un de ni interesas l’altri. Ni esas esquado, ni omna kune laboras, e ni ne povas turnar nia kapi se un de l’esquado febleskas e falas. Do—venez, Lansing. Ni irez al Kantino, e drinkez ulo, ed askoltez la muziko. Forsan kelke dansez ed audez la ridado di homi!”

EL REKTESKIS ed elua mentono elevesis ed elua okuli esis ferma e solena.

“Ka tu komprenas, Lansing, quante importas audar homi ridar? To esas medikamento. To esas tonizivo por l’anmo. Mem se tu ipsa ne povas ridar, tu povas audar la ridado di altri. E quankam tu nun supozas, ke ol raspos la nervi til morto, kredez me, Lansing, ol tandem helpos. Me—pruvis lo! Me savas!”

La kurajo e bona racionaleso ed amikeso di Foster helpis Karamela de mala emoci. Sentante kelke humila pro ke la mikreso di elua chagreno e kordio-doloro koram olti di Foster semblis triviala e meskina, el staceskis ed iris al longa spegulo.

Super ol esis afisho qua fiere anuncis:

VU REGARDAS LA MAXIM BONE
VESTIZITA, MAXIM PATRIOTA
YUNINO EN LA MONDO

Karamela pudrizis sua nazo, trasis sua labii, rifaldis lokli adsub la rebordo dil kasqueto e turnis su vers Foster, alerte manusalutis, e ridetis. Kune, brakio en brakio, li marchis alonge la larja blanka voyo qua brilis en la lunlumo quale nove sukrizita kuko.

L'alta pini, la vento eterne intrikata en lia branchegi, facis brilanta mozaiko ebenea ed arjentea sub lia pedi. Cirkum li, la bruiseti dil nokto esis audebla—la stridado di grilii agreable mixis su kun la babilo di voci del edifici alonge Pallas-avenuo, hike ed ibe esis la sono di radiofoni, hominala ridado.

La valo qua shirmis l'Exerceyo esis verda. La mola gazoni sinistre del avenuo esis

bordizita per blanke farbizita edifici qui
brilis en la lunlumo. Utree, la foresto
eskarpe levis su.

La beleso di la nokto e la peizajo
dolorigis la kordio di Karamela. Ma el
fermigis la mandibulo. El mustas jetar
Kendall Judson ek la mento, ek la pensado—
ek la kordio. Lu dupigabis per la maxim
meskina dupajo, uzante el por faciligar sua
mariajo kun Mimi.

El dicis a su, ke el tote ne kredas ke lu ne
savis pri la komploto di Mimi por sekurigar
lia futuro per la revenuo qua, segun la
testamento dil patro, devas cesar ye
rimariajo. Mimi nur esforcabis protektar
sua propra su-estimo per pretextar, ke lu ne
savas.

Irga yunino qua havas su-estimo
valoranta mem un centimo, Karamela
furianta dicis a su, desestimez homo qua
abajas su per tala dupigo. Ma el savis, kun
desespero, ke multa tempo bezonesos por
forigar l'imaĝo di Kendall Judson de la
kordio.

Avan li, ye la supraĵo dil kelke eskarpa
pento, esis la Kantino, graciaza e bela e
blanka en l'ebenea e blanka mozaiko dil

pin-ombri. Esis muziko, ridado, voci. La fenestri brilis per flava lumo.

Malgre su, Karamela sentis sua fatigita kordio kelkete plualteskar. Foster esas justa. Perturbeso e chagreno matureskas nur en obskureso e solitaireso. Li plumaleskas omnahore dum ke on sole portas oli.

Acensante la perono, Karamela rektigis sua kapo e fermigis sua shultri.

“Tre bona, Lansing!” Foster ridetante dicitis. “Ed ube esas ta bona militala rideto?”

“Ube ol esas maxim apta,” Karamela vigoroze respondis.

De ula loko profunde interna, el tranis brava rideto e rezolveme pozis ol adsur sua mola labii.

15

La vizajo di Kendall tenseskis e paleskis. La grupeto an la tablo esis tre destranquila...

CHAPITRO X

LA CHAGRENO DIL KORDIO

EN LA KANTINO fluis kakia rivero. La granda fenestro ye la fora latero dil chambro enkadrigis charmanta pejzajo di lunlumo ed arbor-ombri, ed ol ipsa esis enkadrigita da l'amuzanta ed interesanta murala pikturi, piktita da soldati, di "La vivo di ATM-ano." Omna ATM-ano esis juste fiera pri ta pikturi.

Yunino weranta uniformo markizita da la strii di serjento sur la maniko sidis an la bela piano, pleis per la glata, habila tusho di muzikisto. Turbo de yunuli e yunini amasigita cirkum elu vigoroze kantis. Altra homini ed homuli sidis sur la acera berjeri bunte tapetizita. En la ludo-chambro, la tenis-tablo esis cirkondata da altra turbo kurajigante klamanta a la ludanti.

Ma Karamela e Foster iris vers la mikra salono sinistre del pordo. Ye la pordo,

serchante tablo o mem stulo ye la drink-tablo ube li esperis komprar la maxim preferata sodo-drinkajo dil militisti, Thelma advokis eli.

“Saluto, yuni,” el vokis del tablo ube el sidis kun grupo. “Venez adhike! Sempre esas sata spaco por un o du plusa.”

Karamela e Foster ridetis ye Thelma, Lois, Jordan, Dave, e Jerry Marlowe. Jerry e Dave extensis manui e de ula loko tranis du plusa sidili. Omno esis gaya e plezanta.

Kande li sideskis, Jerry inklinis su vers Karamela e regardis el quale se ta tasko esas agreabla, tre plezanta.

“Tro longe me ne vidis tu,” lu dicis per agreable admiranta, preske karezanta tono. “Tu foriris. Ma tu tote ne chanjis, ecepte divenar mem plu belega.”

Plura altra soldati venabis al tablo, e la ridado e konverso rapide divenis joyega, kande Karamela adsupre regardis, quale se on vokas elua nomo. Lore elua manui esis forte klemata en la gremio, ed el sidis tote senmove. Elua kordio dolorigante trepidis, e venis ta fola milito-danso, mem la tamburi, qua sempre komencas kande el vidas Kendall Judson.

Nam Kendall Judson stacis ye la pordo apud kurta e graseta homino, la rangon di qua un ora stangeto sur la kolumo deklaris. La homino regardis l'extera chambro, dum ke la fatigita okuli di Kendall serchis la drink-chambro. Lore lua okuli trovis Karamela, e lu dicis ulo al lietnanto, qua ridetis, konsentis per kapsigno, e foriris.

Dum instanto Kendall senmove stacis e direte regardis Karamela. Esis iraco e doloro ed akuzo en lua okuli kande lu tandem transiris la chambro til la tablo. Lu ne atencis l'altri, qui kurioze regardis lu.

“Me volas parolar kun tu, private,” kurte deklaris Kendall.

Karamela sucesis dominacar sua bateganta kordio e montrar extera kalmeso koldeta e rezolveme insolenta. Lu livabis ad elu nulo ma la ragigita restaji di fiereso, ma el adminime povas envolvar su per ta kelka restaji e celar sua chagreno dop insolenta maskilo. Lu terorinde vundabis elu, ma lu nultempe kontentigez su per lo. Vice lo, el uzez sua tota forteso por tante male vundar lu—quankam el triste savis ke to esas neposibla, pro ke lu ne amoras quale el amoras.

“Me regretas,” el dicis, la voco quaza rezolvema frapeto. “Me ne volas askoltar irgo quon vu dicos—private od altre.”

LA VIZAJO DI KENDALL tenseskis e paleskis. La grupeto an la tablo esis tre destranquila, ma nur la stacanta soldati povis diskrete forglitar.

“Karamela, per Deo!” Kendall sovaje kriis. “Me ne savas quo eventis—ma me ya meritas ula expliko. Ed esas nula kauzo ke tua amiki esez jenita per nia privata kombato!”

“Ka privata?” questionis Karamela, voco glata per desestimo. “E pro quo esar iracoza? Me ludis kun vu, kurtatempe to amuzis. Ma vu tedis me. Yen l’expliko, yen la vereso, samtempe. Nun bonvole forirez.”

Kendall apogis su sur la dorso dil sidilo di Thelma, senkoncia pri Thelma, qua regardis lu, e pose Karamela, per larja okuli. El evidente juis ta perplexiganta ceno.

“Me ne savas quo eventis pri tu,” Kendall severe dicis, “ma se tu obliivis nia dio en l’urbo—”

Karamela sucesis ofrar arjentea, amuzita rido, quankam lakrimi plenigis elua kordio.

El panikis, timis ke el perdos sua su-
dominaco e permissos lu vidar elua sufrado.

“Evidente vu obliivis nia unesma
renkontro,” el ironioze rimemorigis da lu.
“Ne me—nek la duesma. Mem nek la
triesma. Vu ne supozis ke me ne punisez vu
por to quon vu dicis a me?”

L’okuli di Kendall plularjeskis, pose
streteskis. Lua boko tante tenseskis ke la
muskuli dil mandibulo tremis, e la vizajo
obskureskis pro shoko e bitreso.

“Ka tu volas dicar, Karamela, ke tu nur
fingis—dum ta dio?” lu acerbe questionis.

Li amba obliviabis l’altri, qui nur povis
askoltar, perturbita ma interesata, malgre
su.

“Ka fingis? Nu, quon vu expektis?” La
voco di Karamela esis kolda ed insultante
dolca. “Rimemorez. Me ne projetis lo. Ni
nur hazarde renkontris e vu—nu, vu kelke
tro emoceskis. Me ne mem incitis vu! Me
opinionis, ke esos amuzanta—nu, ludar kun
vu. Ma kompreneble, nek vu nek me esis
serioza. Do, nula domajo.”

“Me esis serioza, e vu ya komprenas lo,”
Kendall akute interruptis, quale se lu volas
tordar elua bela kolo. “Do, me unesmafoye
esis justa pri vu! To quon me dicis—”

Karamela ridetis ed afirmis per kapsigno e desespereme pregis, ke lu quik ekirez ante ke elua su-dominaco falios ed el krulos koram lu.

“Ni esas quita! Vu dicis to quon vu opinionas pri me, me igis vu manjar ta vorti. Restas nulo dicenda inter ni.”

La regardo di Karamela movetis de lu ed el vidis Jerry. Lu sidis apud el, blanka e destranquila. Per subita inspiro, Karamela pozis un manuo adsur la brakio di Jerry e turnis brilanta, mokanta vizajo al iracoza okuli di Kendall.

“Pro ke vu venis,” el dulce dicis, “permisez me prizentar mea fancito—mea reala fancito! Soldato Marlowe, konoceskez sioro Judson.”

“He!” Jerry tresayigite protestis.

La fingri di Karamela pregante klemis lua brakio ed el pozis vango adsur lua shultro e ridis.

“Ho, me savas, karulo, ni ne ja anuncis ol. Ma omnakaze, li esas nia amiki. Ni volas, ke li unesme saveskez.”

Kendall regardis Jerry.

“Me ofras mea kondolo, dupo,” lu sovaje dicis. “Fortuno a vu!”

Ed ante ke ulu povis movar, parolar, facar irgo, Kendall turnis su ed ekmarchis.

ATURDITA SILENCO RESTIS e Karamela rauke dicis:

“Danko, Jerry, por helpir me.”

“Ho, ne importas!” Jerry esis iracoza, destranquila, il serchis la blanka vizajo di Lois, qua turnabis su de lu. “Me sempre joyas servar—mem per domajar mea propra amoro!”

“To esis tre kruda, Lansing,” Thelma varme akuzis. “Pro quo ne esar jentila e forbrosar ta homo private?”

“Lu meritis lo!” Karamela furianta dicis. “Tote meritis lo.”

“Do lu evidente esas la maxim mala, maxim horrorinda sordidajo en la mondo,” Thelma iracoze dicis.

“Lu esas,” dicis Karamela, e subite staceskis, komprenis ke el ne plus povas retenar lakrimi, ke el mustas forirar ante ke el humiligite prostracos. “Me regretas, Jerry. Me esperas, ke tu pardonez me. To esis nur dementa impulso por—por igar lu forirar por sempre.”

Lois turnis sua blanka vizajo e rapide regardis Karamela.

“Ka—ka tu volas dicar, ke tu ne fiancas su kun Jerry?” el feble questionis.

“Ma certe, no!” Karamela respondis, surprizita.

Jerry kelke tresayis.

“Evidente, tala ideo nultempe venis aden lua mento,” lu milde dicis, quankam lua okuli esis iracoza. “E malgre la tempo quan me spensis sudorifante por rendevuo.”

Lois ridetis ye Karamela e la koloro rivenis aden lua vizajo.

“Danko, Karamela,” el dicis.

Jerry perplexe regardis lu.

“Ho, tu ne kredis ta dementa anonco, ka yes?” lu akute questionis.

“Semblis konvinkiva,” Lois konfesis.

“Konvinkiva! Kande me laboris por konvinkar tu ke, se ico esus bona tempo por mariajo, kande la mondo tote krulas, me tirus tu a la maxim proxima paroko!” Jerry esis sincere indignoza.

Li obliviabis elu, e Karamela esis libera eskapar.

El ne savis pro quo Kendall venabis al kampeyo por vizitar elu. El savis ke lu evidente penis por voyajar e ganar pas-permisio. Ma pro quo lu tale jenis su? Ecepte ke, komprenende, lu e Mimi disputabis e lu

decidabis ke lu mariajez su kun la heredantino di la Lansing-proprietaji, ne kun elta qua havas nur mikra revenuo de olu.

Pensar ke la Lansing-richeso esas ora premio avan l'okuli di Kendall kruele dolorigis elu. Ma quale altre supozar? Ico ne esis l'unesma foyo kande charmanta yunulo energioze esforcis spozigar elu—pro ta richeso.

E komence Kendall esabis tante kandida pri sua desestimo e desprizo. Ne esis racionoza supozar, el dicis a su dum blotisar en la densa tenebro sub alta pino e dum luktar por dominacar la doloro en sua kordio, ke lu tante tote chanjez su nur per saveskar ke el *ya* vizitis soldato Jones!

No, disputo kun Mimi esis la kauzo—e la tento dil Lansing-proprietaji. E ta pensajo tante profunde dolorigis el, ke Karamela mustis grincar la denti por sufokar singlutado.

CHAPITRO XI

AMORO ADVOKAS

MEM PLU REZOLVEME Karamela laboris. El deskovris, ke per forte laborar e plenigar omna instanto til satureso, el esas tante exhaustita kande el enlitigas su, ke el povas dormar.

El diciplinis sua pensado por ne permisar su pensar pri Kendall dum vigilar. E se tempope el sonjis pri lu e vekis por trovar la kapkuseno humidigita da lakrimi—nu, yunino ne esez blamita pro sonji, ka ne?

Elua devoteso a devo, elua profunda atenco ad irga tasko, granda o mikra, venigis ne-evitebla rekompenco.

Ulmatine el esis advokita al kontoro di la superiora oficio, qua questionis elu. El fluente parolas la Franca, la Germana, e l'Italiana, ka ne? Kad el povas skribar e lektar per ta tri lingui?

El respondis yes a ta questioni, esis parolante examenita, esis donita ulo por skribar. Dum kelka dii el audis nulo pri lo. Ma ulmatine el informesis, ke el transferesos. El prizentez su a kolonelo Evanston di la Militala Inform-kontoro en Washington.

El esis kompreneble ecitata. Qua yunino ne ecitesus? Ma el anke odiis departar Oglethorpe. El hike havas amiki—yunini quin el probable nultempe renkontrabus en civila vivo. Yunini di qua lo pasinta tote ne importas, ma qua per laboro kom ATM-ani pruvis su esar la sorto de homi quan irgu joyus konoceskar.

Foster e Lois Jordan e Thelma adiiis el ye la staciono, havante tri-hora konjedo-permiso por facar lo.

“Danko, Karamela, por vekigar Jerry,” Lois susuris kun briletanta okuli. “Lu timis til morto pri spozigar su, dum tala tempo. Ma irgakaze, ico esas la tempo quan ni havas, o havos, segun nia savo. Ni mariajos ni pos kelka dii, tam balde kam ni ganos konjedo-permiso, ed irge quo eventos, ni havos to por rimemorar.”

Thelma anke mariajos su, kun Dave. El esis kelke fieracha, tote kontenta pri su, e

pronta kombatar irga homino qua audacus sugestar ke Dave, kurta, kelke modesta, tote ne tam bela kam heroo ek la filmi, ne esos la maxim bona stofa spozal.

“Lu fitas me,” Thelma felice dicis, “e danko a lo bona, me fitas lu. Do, quale altri relatas?”

Karamela regardis li dum ke la treno ekiris. Tri yunini en uniformi por servar lia lando—en bona stando, forta, kapabla, pronta por irga tasko qua venos ad eli. Tri yunini qui esas ornivi al ATM, quale la ATM esas ornivo a ta lando quan li tante fiere servas.

Elua okuli esis plena de lakrimi, lore el rektigis sua shultri sub la nete taliita uniformo e promisis su, ke el esos digna de la bela e bona ideali di ta yunini. Olti esis la bela e bona ideali qua igos irga yunino laborar.

Washington esis turboza, tam tumultoza kam Karamela esabis avertita. Ma el esis asignita a lojeyo e prizentis su a kolonelo Evanston. Lu esis mezevoza, grizeskanta viro, veterano dil Armeo, havanta ronda, reda vizajo e bonhumora, cintilifante blua okuli. Ta okuli povas, uli de lua subordiniti

severe dicis, tote perforar on se on audacus esar ociema.

Lu regardis Karamela dum ke el marchis aden la kontoro e prizentis briska manusaluto, kompletigita per avida rideto, e dicis:

“Soldato Lansing prizentas su por dejuo, sioro.”

KOLONELO EVANSTON regardis el de la cirajizita Oxford-shui til la rebordizita kasqueto.

“Yuna sioro, me esis un de ilti qui luktis kontre la nociono havar mulieri en l’Armeo,” lu severe dicis. “Me ankore luktas. Yunini ne darfas esar uniformizita, ne darfas promenar lernante quale esar soldati. Ma me grandege bezonas ulu qua povas facar exakte to quon vua komandanto dicas ke vu povas facar. Atencez, me ne toleros sensencaji od ociemeso. Me expektas la sama diciplino e sama efikeso de vu kam me expektas de irga viro en mea esquado.”

“Yes, sioro,” Karamela rapide dicis.

Lu ankore regardegis elu, e konsentis per kapsigno.

De pos ta instante el konciis, ke lu spektas elu. Lu esis severa komandanto, ma yusta e senpartisa. Esis laboro facenda; multa laboro. Ulfoye tedanta e fatiganta, ulfoye ecitanta e viviganta. Ma irge qua laboro venis, el facis ol per omna atomo di sua mento, sua forteso, e sua inteligenteso.

El ganis l'estimo e respekto di sua kunlaboranti. E gradope, dum ke la dii forkuris, el saveskis ke el ganas l'admiro di kolonelo Evanston: komence kontrevola, pose totkordia admiro.

Ulmatine el informesis, ke el esos transferata. El pakigez ed esez pronta por irar ante tri hori. E ye noktomezo, el trovis su abordita sur navo, navo en granda konvoyo, irante vers Europa—e la satisfaco di la maxim kara revo, la maxim kara espero, la maxim kara ambicio di omna ATM-ano.

El esis tro fatigita esar tro ecitata, komence. Ma kun fatigeso venis la memorajo di Kendall Judson e lua shaminda maniero uzir el por glatigar sua financala voyo a Mimi. Ta memorajo dolorigis tante male, ke el serchis ulo facenda.

OLIM, dum ta pacoza tempo semblante yarcenti ante lore, kande la chefa laboro di vivo esis evitar enoyo, Karamela vizitabis London. Ma ico esas nova London: London ordinita por vinkar en tota milito. London ube on lernas ridetar e durar, irge quo eventas.

El partoprenis servo-apartamento—en qua esis nula servo, nam omna kapabla homo engajesis pri la milito, qua multe plu importis kam netigar chambri e koquar repasti—kun tri altra ATM-ani. El laboris dum longa hori, ed el amis lo.

To quo tandem eventis, kompreneble, esis ne-evitebla. Ulmatine el notizis por la komandanto dum ke lu diskursis al jurnalaro. En la turbo de duadek-e-kin o triadek jurnalisti, el vidis Kendall.

Esis instanto dum qua el sentis quale se el recevas terorinda frapego an la kordio. Frapo qua nihiligis omna vidajo ma la vizajo di Kendall, kelke plu magra, kelke plu severa, kelke plu bruna. Frapo qua extingis omna sono e movo, til ke el ne esis kapabla savar kad irgu parolas ad el.

Omno en el kriis a Kendall. Nur per heroatra esforco qua blankigis elua vizajo e fermigis elua labii el sucesis ne saltante

staceskar, kurar a lu, jetar su aden lua embraco.

El audis la komandanto paroleskar, sucesis represar sua personala anxio e penso ed atencar sua laboro. Ma el pikante konciis pri Kendall dum ta konfero duranta un horo qua semblis durar senlimite. El ne audacis regardar adsupre, timante ke el ne esos kapabla produktar to quon la komandanto deziros. Do el ne koncieskis pri l'instanto kande Kendall vidis e rikonocis elu.

MA KANDE LA KONFERO FINIS e la komandanto staceskis, ridetis e briske dicis, "Yen la fino, gesiori!" el staceskis e regardis Kendall.

El renkontris lua regardo, ed en ta regardo esis to quo flogis el per akuta, stalizita kordi.

Dum longa instanto li direte regardis l'unu l'altru, sen parolar, nur la longeso dil mikra chambro inter li. Elua kordio acensis elua guturo e nebuleto esis avan elua okuli. Ma el ne povis parolar, mem por evitar morto.

Semblis ke ta instanto duris dum hori. Lore, ankore sen parolar, Kendall turnis su e marchis ek la chambro.

Dum nur un instanto Karamela restis senmove. Lore el rapide dicis al tresayigita oficiro apud elu:

“Ho, me pregas, sioro, me rivenos pos un instanto! Ma—ma me *mustas* nun irar!”

El kuris trans la chambro, apertis la pordo, e kuris aden la larja, obskura, resonanta koridoro. Avan elu Kendall, rapide irante, turnis su por cirkumirar angulo e desaparar alonge eskalero aden la strado. Se to eventos, el nultempe itere trovos lu.

El esis tro shokita por komprenar, ke exakte to devas eventar. Ke itere vidar ilu, parolar kun ilu, esos quale turnar kultelo en la kordio. Ma el ne tale pensis, nur kuris dop lu e frenezioze kriis:

“Ho, Ken—Ken! Bonvole vartez!”

CHAPITRO XII

LA SUPREGA DONACAJO DI VIVO

KEN AUDIS ELU, Karamela savis lo. Ma dum instanto semblis ke il ne atencos elu. Lore, dum ta instanto kande il turnos l'angulo e decensos l'eskalero, lu rigideskis, turnis su, e regardis el per kolda, akuzanta, tempestoza okuli.

“Quo?” il kurte dicitis. “Me hastas.”

El quik haltis, proxime ad ilu, kelke anhelis pro kurir—pro ke elua kordio bategis tante forte, ke ol represis elua respiro e tremigis elua forta, yuna korpo.

“Me nur deziris dicar—saluto!” el fole barbuliis.

Kendall ne ridetis. Ilua okuli nur regardis elu, e velo semblis celar ilua anmo.

“Saluto!” il dicitis, severe polita.

Karamela profunde inhalis.

“Ka—ka Mimi esas kun vu?” el gaye questionis; la voco tremis malgre elua esforco dominacar ol.

Kendall perplexe, iracoze regardis elu.

“Ka Mimi?” il questionis. “Pro quo el esez kun me?”

“Ho, yes,” el babilis. “Kompreneble, li ne permisas ke la spozini di milito-jurnalisti irez a stranjera landi.”

Kendall sizis elua shultri e forte sukusis elu, frunsis ye elu, la boko iracema e bitra.

“Per la diablo, quon tu dicas?” lu akute questionis. “Quale Mimi relatas mea prezenteso? Ka ta bela kapo dementeskis?”

Karamela profunde respiris e feble regardis ilu.

“Ne importas, Ken. Me—me nur esis shokata vidar tu. Me supozis, kande tu e Mimi mariajis vi—”

Ilua voco laute interruptis.

“Ka mariajis? Ka Mimi e me? Per Deo, Karamela, tu *ya* es dementa! Tu ne devas esar hike.”

El rektigis sua shultri.

“Ne importas,” el nelaute repetis. “Mimi dicis omno—ke tu amoras el e timis, ke me objecionos a la mariajo, quankam ton me

ne komprenas. Ma el dicis, ke tu anxiis ke me devas pri—prizar tu—”

Il itere sukusis elu, ne milde.

“Bonvole cesez babilar!” il furioze klamis. “Ka tu dicas, ke tu sincere kredas ke me irgamaniere amoris Mimi?”

“Mimi dicis ke vi amoras l’una l’altra, ke tu volas mariajar tu kun elu.” La respiro mortis en elua guturo pro ilua mieno.

“E tu kredis tala sensencajo, tala idioteso!” il furiis. “Tu, de omnu! Kande me tante multe esforcis konvinkar tu, ke me amoras tu!”

El esis tam senmova kam stono dum longa instanto. El esis blindigita da subita radianteso, quale se bombo falas tra la plafono ed explozas ye elua pedi, plenigas la koridoro per lumo tante granda ke el mustas klozar l’okuli.

Pos to quo semblis esar hori per savurar la pensajo, el dicis ol.

“Do—do tu ne amoras Mimi?”

“Ton me esforcas dicar,” il iracoze respondis. “E se tu havus sat multa raciono enirar de pluvego, tu quik komprenabus ke Mimi mentias. O ka me dupigas me? Me—me havis la dementa nociono ke tu—ke tu kelke amoris me.”

EL OFRIS REGARDO lumoza per la steli en elua kordio.

“Tu savas, ke me totkordie amoras tu!” el ferme dicis, tante tremante ke, sen ilua manui sur elua shultri, el ne povis stacar.

Il feroce regardis elu; la boko esis dina, bitra lineo, l’okuli esis furioza.

“Tu dicas ke tu amoras me, ma ye l’unesma mentiajo de fola blondino tu oblivias omna fido a me ed aceptas olu. Pose tu asaltas me en chambro plena de soldati ed ATM-ani e traktas me kom chipa forjetajo.” Il ankore iracis, ed ilua okuli esis kolda ed akuzanta. Ma ilua respiro plurapideskis, divenis ragoza. “Tu dicas ke tu amoras me, ma tale vundis me!”

Lakrimi obskurigis la lumo en elua okuli, ed elua mola labii tremis.

“Ma me vundis me—tante plu multe, karulo,” el barbuliis.

Il ankore akuzis. Il esforcis forprenar sua manui de elua shultri, ma el tante tremis, shancelis, ke ilua brakii cirkondis el ed embracis elu, ne quale se il volas embracar elu, ma quale se il ne volas ke el falez al pavimento.

“Ma pro quo, Karamela?” il akute questionis. “Per omno racionoza, pro quo tu kredis elu? Pro quo ne venar a me, adminime permisar me explikar—vice vundegar ni amba per tala—tala agi?”

“Pro ke me esas fola, me supozas,” el simple e repentante dicitis. “Ni tante forte luktis kande ni renkontris, e lore, kande tu unesmafoye vidis me en uniformo, tu—tu semblis—nu, tu tante subite chanjis—”

“Ne esis subita, ed esis tu qua chanjabis,” il rapide interruptis. “Tu probable ne komprenas quante multe l’ATM chanjis tu, Karamela. Tu diferas. E me saveskis per la flegistino quale tu sidis apud ta kompatinda kerlo, Hartley Jones, e me ja suspektis, ke me misjudikis tu—”

“Tu ne misjudikis, karulo, ne!”

“Me komencas kredar, ke me misjudikis tu plu tarde, ne plu frue,” Kendall solene dicitis, ne quale se il juas embracar elu.

“Ma ni amoreskis nur—nur dum un dio, karulo. Me konocas Mimi dum yari. Mimi esas tre konvinkiva kande el profitos,” Karamela dicitis, humila e repentanta ed avida ganar ilua pardono. “El dicitis ke el volas spozigar su kun tu ma ke—elua revenuo haltos ye rimariajo. Ed el esas tre

kustoza homino e tu—tu ne povas afordar elu ecepte ke el sekurigez ta revenuo. El volis ke me donez ad elu domo, ed ul acioni ed obligacioni, qui sekurigos suficanta revenuo por—”

El haltis, timigita da la furio en la vizajo di Kendall. Il forpulsis el quale se il ne toleros tushar elu.

“Do, tu supozis ke me ludis,” il feroce dicitis, “ganis tua fido, fingis amoro por tu, kurte, por ke tu donez a Mimi sat multa pekunio por ke el mariajez su kun me? Tu—tu—” Il sufokis ye ta vorto.

“Me—me regretas,” Karamela humile dicitis.

“Yes, regrettez! E me, quala folo, me supozis, ke tu amoris me!”

“Me ya amoras tu, karulo.”

“Neposible—ne quale me amoras!” Kendall akute dicitis. “Tu ne posible povus amarar me e kredar tala mentiajo! Me deziras nur un amoro—amoro loyala ed honesta, e fidanta! Sen ta qualesi, esas nul amoro. Ne segun me!”

IL TURNIS SU e Karamela restis senmova, spektis il forirar, hororigita. Yen la fino. Il furias kontre elu; il repugnesas da elu; il

opinionas, ke elua amoro esas senvalora. Il ne deziras ol. Yen la fino. Advokar esus vana. Il ne venos.

El tale stacis til ke l'eki di ilua pedpazi mortis. Lore el igis su retroirar alonge la koridoro al kontoro.

Omno finas. El supozabis, ke elua amoro pri Kendall esas mortinta. El esforcabis mortigar ol, arachar ol ek la kordio, enterigar ol profunde sub laboro e milito.

Lore el itere vidis il e savis, ke ta amoro duros tam longe kam el respiros. Ma Kendall savas la vereso, ed el ne meritas mem ilua desestimo. Yen la fino, e nulo esas facenda.

Karamela nultempe rimemoris quale el travivis ta dio. El evidente funcionis sen multa erori, nam nulu reprochis elu. Kande la dio finis, el iris vers la servo-apartamento, e rimemoris, ke esas elua foyo preparar la supeo. Altre el ne irabus adheme. El esis tarda, e supozis ke l'altra yunini esos ibe ante elu. Do el kelke hastis, dankema ke la nutrivi ja esas en l'apartamento.

El hastoze acensis l'eskalero, vidis la lumo sub la pordo, e ne serchis sua klefo. La pordo ne esis seruragita, ed el apertis ol ed

eniris la bela saloneto, ube la dika kurteni por celar omna interna lumo esis sorgeme klotita.

Lore el senmove stacis. Nam Kendall esis ibe, vartis elu. Esis nula traco di la yunini.

“Li ekiris por supear,” Kendall explikis quale se to multe importas. “Tre jentila homini—e suciema. Me explikis ad eli, ke me mustas abasar me avan tu, e ke me esos tre dankema por esar privata. Me konocas kelka kerli qui avide saltus por supear kun tre bela Usanini, do omno esas bona.”

“Me esas tre fatigita, Ken,” Karamela dicis tra la lakrimi qui obstuktis la guturo. “Me ne plus volas luktar. Ka ni ne dicez adio, nur dicez adio?”

“Karino, dolcino!” Kendall dicis, per tono adoranta, milda. “Me esas malulo. Ma tu tante iracigis me kande tu kandide konfesis, ke tu kredis ke me komplotas kun Mimi por tante malicoza dupigo! Me marchis dum la tota posdimezo e pensis, e me opinionas, ke me nun komprenas. Havar tante multa pekunio igas tu esar suspektema. Tu esas tante belega, ed irga viro facile amoreskus pri tu. Ma tu probable esis avertita suspektar richajo-chasanti, do tu suspektas omnu. Ka me es justa?”

“Sat justa,” el humile konfesis.

“Ni amba vidas to quo eventas nun en la mondo, dolcino,” il solene dicis. “Ulmaniere me ne opinionas ke tala kozi quala pekunio e sociala klaso ed afero-povo importos dum longa tempo. Uldie, la fakto ke tu esas la heredantino dil Lansing-fabrikerii forsan anxiigos me—me forsan anxios, ke homi nomizos me richajo-chasanto—ma nun to semblas tote negrava. L’unika gravajo nun por me esas, ke tu esas l’unika yunino quan me advere amoris, l’unika yunino kun qua me volas mariajar me! Ka tu povas pardonar me—e pensar pri mariajo? Se tu volas.”

“Ho, Ken!” el tremante susuris. Elua manui flugetante iris ad ilu e renkontris la rapida, ardoroza teno di ilua propra manui. “Ho, Ken, me tante amoras tu! Me chagrenegis pro tu!”

La brakii di Ken lore esis cirkum elu, forte embracis elu, ed ilua labii kisis elua hararo. Dum longa, longa instanto li tenegis l’unu l’altru; ta beata embraco esis lia nura deziro. Ol esis belajo qua nihiligis la memoraji pri doloro e dubito e suspektemeso, e donis a li tala paco quala li ne esperis itere konocar.

Extere venis la subita stridanta “*I-i-i-i!*” dil sireno pri aer-asalto qua signalas la veno di aviono od avioni enemikal. Ol kunportis la bitra, akuta savo ke, quankam manui e labii kune presas su, quankam kordii kantas pro la joyo di amoro, la horrorinda milito duras.

Ma Kendall e Karamela esis tante proxime envolvita en l’oblivieso di lia joyo, di lia nove deskovrita feliceso, ke li ne audis la sireno. Quale, longe pos la bitreso, la hororo, la vana agonio e destrukto di milito esos obliviata, amoro e kantanta kordii e kisanta labii duros, la suprega donacajo di extazo realigita.

FINO

